

מ"ת 20173/08/18 - מדינת ישראל נגד אחמד נקיב, מהנד אל מוסראתי, מוסא עליוה, אחמד עליוה

בית המשפט המחוזי מרכז-לוד

מ"ת 20173-08-18 ישראל נ' נקיב(עציר) ואח'

בפני	כבוד השופט חגי טרסי
מבקשים	מדינת ישראל
נגד	
משיבים	1. אחמד נקיב (עציר) 2. מהנד אל מוסראתי (עציר) 3. מוסא עליוה (עציר) 4. אחמד עליוה (עציר)

החלטה - ראיות לכאורה

נגד המשיבים הוגש כתב אישום המייחס להם מעורבות בחטיפת הילד כארים ג'מהור, מביתו שבקלנסוואה, ביום 10.7.18. על פי העובדות המפורטות בכתב האישום, בשנת 2014, או בסמוך לכך, נתגלע סכסוך כספי בין האחים ג'אבר ומאהר ג'מהור (להלן: "ג'אבר" או "האחים ג'מהור" בהתאמה) ובין המשיב 1, בגין חוב כספי של האחים ג'מהור למשיב 1 (להלן: "החוב"). בעקבות בורות שנערכה בין הצדדים, הגיעו האחים ג'מהור והמשיב 1 להסדר חוב, לפיו הסכום שחייבים האחים ג'מהור למשיב 1 ישולם בתשלומים. סמוך לחודש יולי 2018, על רקע קיומו של החוב, גמלה בלבו של משיב 1 החלטה לחטוף מי מילדיהם של האחים ג'מהור, על מנת להפעיל עליהם לחץ לשלם את החוב (להלן: "החטיפה").

המשיב 1 שידל את המשיבים 2-4 לבצע חטיפה וקשר עמם קשר לעשות כן. בהמשך לכך, שכר המשיב 2 ביום 3.7.18 מחברת "אלדן", חברה להשכרת רכב, רכב מסוג טויוטה אוונסיס מ.ר. 79-212-09 (להלן: "האוונסיס"). ביום 10.7.18 בסביבות השעה 14:19, הגיעו המשיבים 2-4 באוונסיס אל אזור קריית התעופה ("אירפורט סיטי") על מנת לגנוב לוחית רישוי אשר תשמש אותם לשינוי זהותו של רכב האוונסיס ולטשטש את עקבותיהם. המשיבים 2-4 איתרו רכב מסוג טויוטה קורולה, מ.ר. 440-19-401 וגנבו ממנו את לוחית הרישוי (להלן: "הלוחית הגנובה"), אותה הרכיבו בהמשך על רכב האוונסיס, על מנת להקשות על זיהוי הרכב ועל איתורם. לאחר גניבת לוחית הרישוי נעו המשיבים 2-4 אל עבר ביתם של האחים ג'מהור, המתגוררים בקלנסוואה. במהלך הנסיעה הצמידו המשיבים 2-4 את לוחית הרישוי הגנובה במקום לוחית הזיהוי המקורית של רכב האוונסיס בו נסעו.

בשעה 15:58 לערך הגיעו המשיבים 2-4 אל ביתו של ג'אבר עם האוונסיס. באותה העת שהו מחוץ לבית כארים, קטין יליד 2011, בנו של ג'אבר (להלן: "כארים" או "הילד החטוף") ובן דודו של כארים, קטין, יליד 2008. אחד מהמשיבים 2-4 ירד מהאוונסיס אל עבר כארים ובן דודו וביקש מהם להתקרב אל הרכב, באמתלה לפיה הוא רוצה "לתת כסף לדוד ג'אבר", תוך שהוא מברר את זהותם ומוודא שהם מבני משפחת ג'מהור. או אז, משקרב כארים אל הרכב, יצא

משיב אחר מבין המשיבים 2-4, מן הרכב כשהוא רעול פנים, אחז בכארים בחוזקה, הכניסו לתוך רכב האוונסיס, וניסה לתפוס את בן דודו אשר הצליח להימלט.

לאחר חטיפתו של כארים מביתו שבקלנסוואה, נסעו המשיבים 2-4 עם רכב האוונסיס ובו כארים, כאשר במהלך הנסיעה איים אחד המשיבים על כארים, כי אם לא ישתוק "ישחטו אותו". בערב יום 10.7.18, לאחר החטיפה, הגיע המשיב 1 אל שטחי הרשות הפלסטינאית, לבית דודו מוחמד לולו שברמאללה וערך תיאומים לגבי החזרתו של כארים. בשלב כלשהו, בין התאריכים 10-13.7.18, הועבר כארים אל שטח הרשות הפלסטינאית. ביום 13.7.18 הוחזר כארים באמצעות חברי וועדת הסולחה של ערביי ישראל, משטחי הרשות אל שטחי ישראל, ונמסר למשטרה. משיב 2 זמן לחקירה אך נמלט מביתו ונעצר בחלוף שבועיים על ידי משטרת ישראל.

בגין מעשים אלה יוחסו למשיב 1 עבירות של קשירת קשר לביצוע פשע ושידול לביצוע חטיפה, עבירות על סעיף 499(א)(1) ועל סעיף 372 + 30 לחוק העונשין, תשל"ז-1977 (להלן: "החוק") לחוק; למשיבים 2-4 יוחסו עבירות קשירת קשר לפשע, חטיפה לשם סחיטה, ניסיון חטיפה לשם סחיטה, גניבה מרכב וזיוף זהות רכב - עבירות על סעיפים 499(א)(1), 372, 372 + 25, 413 ד' ו-413 ט לחוק.

טענות הצדדים:

ב"כ המבקשת:

בעניינו של משיב 1

ב"כ המבקשת טענה לעניין משיב 1 כי מעדותו של ג'אבר, אביו של כארים, למשיב 1 ולאב סכסוך נוסן, ומכאן המניע לחטיפת כארים. לסכסוך אף עדים נוספים. ב"כ המבקשת הפנתה להודעתו של האב מיום 10.7.18 - מסמך 4 בתיק החקירה, לעדותו של מאהר ג'מהור, מיום 10.7.18 - מסמך 5, וכן לעדותו של כארים מיום 15.7.18, עמ' 3 ש' 53 - מסמך 18. מכשירו הנייד של משיב 1 אוכן באיירפורט סיטי בין השעות 14:07-15:07, שעת גניבת לוחית הזהוי על ידי המשיבים 2-4. דוח התנועה מיום החטיפה בשעה 14:42 בגין חניה אסורה של רכב סקודה מ.ר. 74-201-53 (להלן: "הסקודה") השייך למשיב 1, וגם זאת באיירפורט סיטי. רכב הסקודה צולם במערכת הצילום המשטרתית עובר לשטחי הרשות הפלסטינית מכיוון מדינת ישראל. דוח פעולה ממנו עולה כי הסקודה הוחזרה לארץ ביום 13.7.18 משטחי הרשות הפלסטינאית. דודו של המשיב 1, מוחמד לולו (להלן: "לולו"), מעיד כי המשיב 1 הגיע אליו עם רכב סקודה ומסר כי הוא בבעיה כיוון שחושדים בו כי חטף ילד. בחקירתו, לעומת זאת, טען המשיב 1 כי הוא אינו בקשר עם מי מדודיו או בני דודיו מהשטחים. ב"כ המשיבה הפנתה לשיחת טלפון ממספר הנייד של מוחמד לולו אל חברת השכרת הרכב אלדן, ממנה הושכר הרכב ששימש לחטיפה.

ישנם מספר עדים הקושרים את המשיב 1 לחטיפה, וביניהם מוחמד לולו, תושב רמאללה וקרוב משפחה של המשיב 1. לולו מסר כי המשיב 1 הגיע לביתו ביום החטיפה, וכך גם אחיו שהותקף כי, לפי דברי האח, יש שחושבים שהמשיב 1 חטף ילד. אחיו של המשיב 1 רצה לראותו, אך לולו נשלח להעביר לו מסר. לבקשת משיב 1 לולו הביא את חוסיין, אחד מהאנשים שהגיעו יחד אם האח לרמאללה לשיחה עם משיב 1, והוא שמע שהם דיברו על הילד החטוף:

"חוסין שאל אותו איפה הילד, אמר לו אצל מוחסין, בן הדוד שלך בלוד. אחמד (משיב 1) ביקש מחוסין שייקח את הילד ממוחסין וימסור אותו לשני האנשים שהיו עם אחמד בנקודת המפגש מתחת לגשר בלוד".

עוד הוסיף לולו כי משיב 1 אמר לו כי אינו החוטף אך הוא יודע מי האנשים שחטפו, וכן שהבין מהמשיב 1 שאביו של הילד חייב לו סכום גבוה של כסף. (הודעת לולו מיום 15.7.18 - מסמך 20).

ב"כ המבקשת הפנתה למספר אמירות מתוך חקירותיו של לולו:

"בא אלי האחיין שלי.... אחמד אל נקיב מלוד.... הוא בא עם הרכב שלו מסוג סקודה סופרב, צבע לבן, נתן לי את מפתחות הרכב, אמר שיש תקלה לרכב, אמר שיש לו בעיה... שיש ילד שנחטף ומאשימים אותו... אחמד הגיע אלי ביום שלישי (יום החטיפה - ל.ג.)... בהמשך התקשרה אשתי, אמרה שהגיע ריאד, אח של אחמד... הרביצו לו כמה אנשים... ריאד אמר לי שאחמד המשוגע חטף ילד, ובאו אנשים ותקפו אותו בבית, והוא רוצה את אחמד דחוף, והוא רוצה להחזיר את הילד... אחמד אמר לי שריאד יחכה אצלי ואחמד יבוא לבית שלי... אחמד לא בא..."

(עמ' 2 ש' 8 ואילך)

"חזרתי עוד פעם לקפה ואחמד היה מדבר עם אנשים... אחמד שאל אותי מי עם ריאד... וביקש ממני להביא אחד מהם בשם חוסין לקפה... הלכתי הביתה והבאתי את חוסין לקפה. אחמד דיבר עם חוסין... אחמד אמר לחוסין ששני האנשים שיושבים אתו רוצים להחזיר את הילד להורים שלו... חוסין שאל אותו איפה הילד, אמר לו בלוג אצל מוחסין בן הדוד שלך בלוד. אחמד ביקש מחוסין שייקח את הילד ממוחסין וימסור אותו לשני האנשים שהיו עם אחמד בנקודת מפגש מתחת לגשר בלוד".

(עמ' 3 ש' 21 ואילך)

"האם אתה שמעת את השיחה בין חוסין לבין אחמד (משיב 1) בבית הקפה?"

(עמ' 3 ש' 42)

"... נשארתי בבית ואחרי חצי שעה בערך או יותר, אחמד בא אלי הביתה, שאלתי אותו מה קורה ולמה הוא עוד לא חזר ללוד? הוא אמר לי שעוד חצי שעה הילד יגיע, נפתרת הבעיה ואני אחזור הביתה".

(עמ' 3 ש' 45)

עוד הוסיף לולו:

"כשהלכתי אליו לקפה ואמרתי לו שריאד אצלי, ולמה הוא חטף את הילד, הוא אמר לי שהוא צריך מהאבא של הילד כסף. שאלתי אותו אם הוא חטף אותו, אחמד אמר שלא, אבל הוא יודע איזה אנשים חטפו אותו"

(עמ' 4 ש' 60-62)

ועוד לגבי חלקו של המשיב 1 בחטיפה:

"החלק שלו בדיוק אני לא יודע, אבל הוא אמר לי שהילד נחטף בשבילו ובשביל האנשים שחטפו אותו... אחמד ענה שהאנשים חטפו אותו, ובזמן החטיפה הוא היה בלוד".

(עמ' 5 ש' 109-106)

עוד ציינה ב"כ המבקשת כי המשיב 1 נעלם ביום החטיפה, וניתק מגע אף עם בני משפחתו. רק לאחר מכן התייצב בתחנת המשטרה כשהבין שמחפשים אותו. בהודעתו הראשונה (מיום 11.7.18 - מסמך 8) הרחיק עצמו כליל מהחטיפה ומהביקור ברמאללה. בהודעתו השנייה (מיום 16.7.18 - מסמך 23) שמר המשיב 1 על זכות השתיקה כשנשאל בעניין סכסוך עם לולו, לא ענה מתי נפגש עמו לאחרונה והרחיק מעצמו כל ידיעה לגבי רכב הסקודה. זאת בשעה שאחיו של משיב 1 מאשר כי הרכב האחרון שהיה ברשותו של אחיו הוא סקודה לבנה (הודעת ריאד מיום 17.7.18, עמ' 4, ש' 98 - מסמך 27).

בין לולו לבין משיב 1 נערך עימות. מזכר נערך בעניין אותו העימות, לפיו משיב 1 צועק ומדבר עם לולו בערבית וניכר כי הוא מנחה את לולו מה להשיב. בתחילה ניסה לתאם גרסאות ולאחר מכן צעק לעבר לולו:

"אל תגיד להם כלום, אל תפחד מהם... הילד חזר בריא להורים שלו, אין עלינו כלום... תגיד לא יודע כלום, אין כלום דוד שלי"

(דוח ביצוע עימות מיום 17.7.18, מסמך 30)

עד נוסף הקושר את משיב 1 לחטיפה הוא אחיו, ריאד נקיב. הלה סיפר בחקירותיו כי התכנסו בחצר הבית אנשים רבים כיוון שעשתה לה השמועה כנפיים שמשיב 1 חטף ילד. ריאד ניסה ליצור קשר טלפוני עם המשיב 1 אך זה לא ענה. השמועות היו שהילד נחטף לרמאללה. ריאד נסע למשפחתו ברמאללה, לביתו של לולו, יחד עם חוסין עיסוואי. לולו נשאל אם הוא יודע דבר מה על משיב 1. לולו מסר כי משיב 1 לא רוצה לראות את ריאד:

"דוד שלי, הולך חזר, אמר שדיבר עם אחר שלי אחמד, אמר שאחמד לא רוצה לראות אותי"

(עמ' 3 ש' 81 ואילך)

עד נוסף עליו הצביעה ב"כ המבקשת הינו חוסין עיסוואי, אשר נסע לביתו של לולו על מנת לאתר את המשיב 1, ונענה "חוסין לך הביתה והילד החטוף יגיע אליך". כדבריו:

"נסענו לרמאללה, בגלל שאנחנו יודעים שאבו עובידה (המשיב - ל.ג.) הולך הרבה שם לרמאללה, הוא גם לא עונה לטלפונים... הלכנו והסתובבנו, ואנשים הדריכו אותנו איך להגיע לבן דוד שלו... ראיתי גם את אח של אבו עובידה ריאד מגיע... אמרו לנו לשבת אצל אח של אמא שלו ששמו "שחרי" (מדובר במוחמד לולו - ל.ג.), לעד הוצגה תמונה של מוחמד לולו והוא אמר שזה "שחרי"... אני ביקשתי מדוד של אבו עובידה שאני רוצה לפגוש את אבו עובידה ולראות מה קורה, כי יש בלגן. ישבנו שם איזה רבע שעה - עשרים דקות, שחרי הלך חזר, הלך חזר, היה הולך

ומשאיר אותנו לבד, אנחנו ישבנו בחצר של הבית אני, ריאד, אימן מוסראתי... הדוד של אבו עבידה היה הולך וחוזר, ואז הדוד קרא לי לבחוף, ואמר לי: "חוסין, לך הביתה, והילד החטוף יגיע אליך".

(הודעה מיום 17.7.18, עמ' 2, ש' 19 ואילך - מסמך 29).

עדות רלבנטית נוספת היא זו של אימן מוסראתי (להלן: "מוסראתי"). מוסראתי הגיע אף הוא ביום החטיפה לרמאללה, אל לולו, כדי לתור אחר משיב 1. לולו הכחיש כי משיב 1 נמצא אצלו, אולם לאחר שהופעל עליו לחץ שוחח עם משיב 1 ובסוף אמר כי יביאו לחוסין את הילד (חקירה מיום 18.7.18, מסמך 33). כמו כן העיד כי:

"לפני כ-4 חודשים פנה אלי חבר שלי אחמד נקיב, שכולם קוראים לו אבו עוביידה, ואמר לי שיש לו איזה בעיה עם בן אדם על חשבונות של כסף. אחמד שאל אם אני יכול לעזור לו בזה. אחמד אמר לי שהבעיה עם ג'מהור, לא זוכר את השם הפרטי שלו, ושהוא מקלנסוואה"

(עמ' 1 ש' 3-6)

"...לפני שבוע מהיום אם אני לא טועה ביום שלישי בשבוע שעבר קיבלתי מסר שיש ילד מקלנסוואה שנחטף, זה עבר ככה מאוזן לאוזן בלוד..."

(עמ' 1 ש' 11-12)

"נפגשתי עם האבא של הילד החטוף ממשפחת ג'מהור, לא זוכר את שמו הפרטי, ג'מהור אמר לי שהוא חושד באחמד... אבל, אמרתי שאני אעשה את כול המאמצים למצוא את אחמד ולעזור בזה... עזבתי את האבא ונסעתי ללוד, הגעתי ללוד ונפגשתי עם חסין וחבר שלנו ריאד אבו סוף, ואמרתי שאני רוצה לחפש את אחמד בשטחים... שניהם אמרו שיבואו איתי לשטחים לחפש את אחמד... אני ואחמד חברים ואני מכיר אותו ואחמד לא היה זמין בטלפון, וניסיתי להתקשר אליו הרבה פעמים ולא היה זמין, חשבתי שהוא בלי קליטה, ואני מכיר את אחמד ויודע שאחמד נמצא הרבה ברמאללה, והדודים שלו גרים שם... נסענו ברכב של ריאד, נסענו לרמאללה... אחד שמכיר אותנו והוא קרוב משפחה של אחמד... אמר שנלך לבדוק אצל המשפחה שלו וכיוון אותנו... הגענו בדיוק לבית של הדודים של אחמד, הגענו וראינו שם פתאום את ריאד אח של אחמד... והוא אמר שהוא מחפש את אחמד כי אנשים לוחצים עליו, אמר שמאיימים עליו, היינו בחוף וחיכינו שיבוא הדוד של אחמד וריאד, הדוד בא אחרי כמה דקות, נכנסנו פנימה וישבנו עם הדוד, שאלנו את הדוד אם הוא יודע איפה אחמד, הדוד אמר שהוא לא יודע, התחלנו ללחוץ על הדוד, הדוד דיבר בטלפון כמה פעמים, לא יודע עם מי, והדוד יצא כמה פעמים וחזר, נכנס ויצא, ככה כמה פעמים, אנחנו ככה היינו שם לפחות שעותיים וחצי, בסוף הדוד חזר עוד פעם ואמר לחוסין לצאת איתו רגע החוצה, חוסין יצא עם הדוד החוצה וחזר אחרי 3-4 דקות ואמר שהכל בסדר וש אפשר לחזור, אמר שהכל בסדר ויביאו לחוסין את הילד ליד הבית של חוסין בלוד, מי אמר את זה לחוסין אני לא יודע, אם זה היה הדוד שאמר את זה לחוסין או אחמד..."

(עמ' 2 ש' 19-44).

יתרה מכך, איימן מוסרתי זיהה את תמונתו של לולו -

"זה 'שיחרי', הוא קרוב של אחמד, נראה לי דוד שלו, אצלו ישבנו, אני לא יודע אם זה הבית שלו, אבל, איתו נפגשנו ברמאללה"

(עמ' 3 ש' 63-64)

משיב 1 שולל היכרות עם מוסרתי, עם אביו של הילד החטוף וטוען כי הוא אינו יודע על מה מוסרתי מדבר (עדות המשיב 1 מיום 24.7.18, מסומן 48).

עד נוסף הוא מוחמד נקיב (להלן: "נקיב"), אחיו של המשיב 1. הוא מספר כי ביום החטיפה הגיעו לביתו אנשים רבים ואמרו לו שהמשיב 1 חטף את הילד. הוא ניסה ליצור עמו קשר, אך המשיב 1 לא ענה, ואיש מבני המשפחה לא ידע היכן הוא ולא הצליח ליצור עמו קשר. מוחמד נקיב מספר כי לפתע התקשר אליו קרוב משפחתו, אסעד לולו, ואמר לו ש:

"המשיב היה אצל הדוד שלו, מוחמד וחמדה ויש איתו ילד".

לולו סיפר לנקיב שאחמד (משיב 1) הסגיר את עצמו והחזיר את הילד, כאשר בפועל משיב 1 אכן הסגיר את עצמו אך בשלב זה טרם הוחזר הילד. אחיו של המשיב מספר כי המשיב 1 עובד בשוק האפור, מזייף חשבוניות. אחיו של המשיב 1 אף מחזק את המניע של המשיב 1 שכן מאשר כי יודע כי מישו מקלנסוואה חייב למשיב 1 כסף בסכומים של "מיליונים". לדבריו, לולו מסר לו שאחמד ישן עם הילד אצל חמדה לולו, והוא לא פתח את הדלת לשוטרים הפלסטינאים (עדויות של מוחמד נקיב מיום 11.7.18, מסומן 9). יתרה מכך, במהלך עדותו של מוחמד נקיב מתקבלת שיחה מאסעד לולו אל מוחמד נקיב. מתמלול השיחה עולה כי לולו אמר לנקיב:

"אמרתי לך היום אני לא יודע איך הוא, אתמול ידעתי... אל תספר לאף אחד... הוא הסגיר את עצמו והסגיר את הילד... החזיר אותו להורים... נשבע שלא יודע איפה השאיר את הילד..."

(עמ' 9 לתמלול השיחה בין מוחמד נקיב ואסעד לולו - מסמך מסומן 4)

בהמשך אומר נקיב ללולו:

"הרגעת אותי אסעד, יודע מה, הרחקת ממני את הסכרת (הנ"ל חולה בסכרת ומתאר כי חש ברע עקב האירוע) יעני הוא הסגיר את עצמו? הרגעת אותי כשראיתי את הילד ואת אחמד. הרגעת אותי"

לולו בתגובה אומר:

"הסגיר, הסגיר את עצמו"

(תשאול של מוחמד נקיב בעניין - מסומן 46)

המשיב 1 הכחיש את כל האמור לעיל ולרוב שמר על זכות השתיקה. גרסתו עומדת בניגוד גמור לדבריהם של העדים

לעיל.

ב"כ המבקשת התייחסה להופעתו של המשיב 1 בתחנת המשטרה ביוזמתו, בעודו מכחיש ידיעה כי כלל נחטף ילד, טען שהגיע לתחנה כיוון ש:

"זה אתם שמתם לי הזמנה. לא שמתם לי הזמנה, אמרתם לאח שלי ריאד"

(הודעתו של משיב 1 מיום 11.7.18, עמ' 2, ש' 6-7 - מסמך 8).

כשנשאל מי הודיע לו שהוא צריך לבוא למשטרה, ענה ש:

"חיפשו אותי גם אתמול ידעתי שחיפשו אותי. אח שלי ריאד אמר לי אתמול אחרי הצהריים..."

לדבריו לא הגיע כבר אז למשטרה כי לא ידע שבאמת מחפשים אותו והוסיף:

"חשבתי על זה, בערב אמרתי נלך מחר"

(הודעתו מיום 11.7.18, עמ' 6, ש' 135-139)

אפשר ללמוד על אשמו של המשיב מתוך התייחסותו לחטיפה. כשנשאל האם ידע מדוע חיפשו אותו השיב שלא, כשנשאל האם מישו אמר לו משהו, דיבר איתו על חטיפה, השיב ש:

"לא דיברו על העניין".

לדבריו:

"המשטרה הזמינה אותי אז באתי".

כמו כן, לא ידע, לדבריו, על החטיפה של הילד עד שהגיע לתחנת המשטרה (הודעתו של משיב 1 מיום 11.7.18, עמ' 5, ש' 99-113).

ביום החטיפה לא ישן המשיב 1 בביתו ומסר גרסה חמקמקה לגבי מקום הלינה שלו ולא נתן פרטים הניתנים לבדיקה (הודעתו מיום 11.7.18, עמ' 6, ש' 143-149).

ניתן עוד ללמוד על אשמו של משיב 1 מהתייחסותו לרכב הסקודה ולגרסתו המתחמקת. כשנשאל כיצד הגיע לפגישה עסקית באירפורט סיטי, השיב שהגיע:

"עם האוטו שלי, סקודה סופרב לבן"

(הודעה מיום 11.7.18, עמ' 4, ש' 73-74).

לדבריו, הרכב בלוד. כשנשאל לגבי מיקומו המדויק התחמק ומסר תשובות לא ברורות:

"איפה שצריך להיות... ליד הבית (בשלב זה הרכב היה ברמאללה והוחזר רק ב-13.7.18) אתמול בלילה ישנתי באוטו. כשנשאל האם ישן אצל חבר או ברכב שלו השיב "באוטו שלי, ישנתי ליד הבית".

לאחר מכן נשאל מדוע לא נכנס לישון בבית שהרי הגיע עד ליד הבית, השיב:

"עזוב נו, תמחק. ישנתי אצל חבר"

(הודעתו מיום 11.7.18, עמ' 8, ש' 186-197)

רכב הסקודה אשר היה בשימוש של המשיב 1 מתועד יוצא ביום החטיפה בסמוך לשעה 19:00 לכיוון השטחים, והוחזר ב-13.7.18 לישראל מהרשות.

המשיב 1 היתמם גם לגבי החוב הכספי המהווה מניע לחטיפה. כאשר נשאל אם ג'אבר חייב לו כסף, האם היה פורט אצלו שיקים והאם הוא מכיר את ג'אבר מקלנסוואה השיב:

"אני לא יודע על מי אתה מדבר"

(הודעתו מיום 1.7.18, עמ' 10, ש' 255-262)

כשנאמר לו שמוחמד לולו בחקירתו מסר שאמר לו שהאב של הילד חייב לו 11 מיליון ₪ השיב:

"אני לא יודע על מה אתה מדבר בכלל"

(הודעתו מיום 16.7.18, עמ' 3, ש' 38-55)

חיזוק נוסף לראיות נגד משיב 1 נמצא בכך שלא סיפר ששהה ברמאללה. כשנשאל האם היה ביום הקודם לחקירה בעוד ערים, השיב שהיה ברמלה, באירפורט סיטי, וזהו (הודעתו מיום 11.7.18, עמ' 12, ש' 345-346). לטענתו של המשיב 1 כל הנסיעות שעשה היו עם הסופר שלו (הודעתו מיום 11.7.18, עמ' 13, ש' 351-352). לדבריו של משיב 1, אין לו משפחה בשטחים (הודעתו מיום 11.7.18, עמ' 13, ש' 376-377) והמשפחה שלו זה רק האחים שלו. משיב 1 הרחיב ואמר כי

"יש לי דודים בשטחים שמתו, ויש בני דודים אבל אני לא בקשר איתם".

טוען שפעם אחרונה שהיה בקשר איתם היה כשדוד שלו אחמד היה חולה, אח של אמו, מתגורר ברמאללה. חוזר וטוען שאינו בקשר עם הדודים או בני הדודים מהשטחים (הודעתו מיום 11.7.18, עמ' 14, ש' 379-386).

המשיב מרחיק את עצמו הן מרכב הסקודה הן מהדוד מוחמד לולו. כך, כשהחוקר סיפר למשיב 1 שמוחמד לולו נחקר ומסר לו שביום החטיפה הגיע אליו משיב 1 עם רכב הסקודה סופר שלו, טען שאין לו רכב כזה כלל (הודעתו מיום 16.7.18, עמ' 2, ש' 1-16 - מסמך 23) וזאת בניגוד להודעתו חמישה ימים קודם לכן בה הוא טען שהרכב שלו הוא סקודה סופר לבנה (הודעה מיום 11.7.18, עמ' 4 ש' 73-74) כאשר נשאל האם היה אצל דודו מוחמד לולו ביום שלישי שעבר - יום החטיפה, השיב שלא. טען שאין ברשותו רכב מסוג סקודה סופר, עם זאת נסע ברכב כזה, של חברים. כשנאמר לו שבהודעתו הקודמת אמר שברשותו רכב סקודה סופר לבן שכור במשך שלושה חודשים, שמר על

זכות השתיקה. כשנשאל איפה הסקודה נמצאת, השיב "לא יודע".

לעניין טענת ב"כ משיבים 1 ו-2, שהחוטפים מסרו לכארים את שמם, השיבה ב"כ המבקשת כי ניסיון החיים והשכל הישר מלמד כי החוטף לא ימסור את שמו האמיתי לילד החטוף ולא את מיקומו האמיתי, אלא ההיפך הוא הנכון. ראה לעניין זה עדותה של אמו של כארים:

"אמר לי שכאשר קראו לתייסיר בשם שלו, תייסיר הוא פנה לכארים, ואמר לו בגלל שאני חבר של אמא, אני מבטיח להחזיר אותך הביתה, תשמור על הסוד שזה השם שלי. כל הזמן שהיה שואל אותם איפה אנחנו, הם אמרו לו שאנחנו בטייבה"

(הודעת וופא ג'מהור מיום 15.7.18 - מסמך 21).

לטענתו של ב"כ המשיב 1 כי אין הוראה מפורשת ממשיב 1 למשיבים 2-4 לחטוף את כארים, הגיבה כי אמנם אין ראיות זהב, אך הדברים ברורים. מטבע הדברים לא מצופה כי יפרסם את תכניתו באופן גלוי.

טענות המבקשת לגבי משיבים 2-4:

כללי:

בעניין משיבים 2-4 טענה ב"כ המבקשת כי ביום החטיפה אוכנו המשיבים 2-4 במסלול זהה, המלמד נסיבתית כי הם יצאו מלוד, עברו לקריית התעופה (איירפורט סיטי) לצורך גניבת לוחית הרישוי, נסעו לקלנסוואה לצורך החטיפה ושבּו ללוד. המשיבים נראים לעיתים שניים, לעיתים שלושה באותה נקודה. לטענת ב"כ המבקשת, "מסלול האיכונים" של רכב האוונסיס תואם את מסלול חטיפתו של כארים: סמוך לשעה 14:47 נצפה הרכב בכביש 6 חורשים לכיוון צפון. בשעה 15:02 נמצא הרכב בצומת בארותיים. בשעה 16:02 צולם הרכב בצומת ניצני עוז (הסמוך לקלנסוואה), בשעה 16:16 נצפה הרכב בכביש 6 בצומת קאסם לכיוון דרום (ראה ת.ע.צ + פלט נסיעות של הרכב על כביש 6, 2 עמודים, למסלול איכונים ראה מסמך תובנות - חטיפת כארים ג'מהור, מיום 2.8.18, מסמך מסומן 10, סה"כ 53 עמודים). מסלול האיכונים תואם את מסלול הרכב החוטף עד לשעות הערב, לפני 18:00. המכשירים הניידים של המשיבים 2-4 אוכנו גם כן, בשעה 14:00 בלוד, בהמשך באירפורט סיטי, צומת ברקת, ראש העין מחלף קסם, קלנסוואה, צומת ניצני עוז בשעה 16:00 ובין השעות 16:18-17:14 באזור שוהם. המבקשת טענה כי בשעות 18:05 והלאה, ביום 10.7.18 השימוש שעשו המשיבים ברכב האוונסיס אינו ידוע במדויק למבקשת, שכן בשלב מסוים רכב זה הועבר לאנשים אחרים. לטענתה זו הסיבה שאין אחרי השעה 18:05 התאמה בין איכנו של הרכב לאיכונם של המשיבים.

המשיב 2:

מדוחות הפעולה על תפיסתו של המשיב 2 בנצרת עולה כי בחלוף שבועיים מיום החטיפה, לאחר ששוטרים הגיעו לביתו לחיפוש לאחר החטיפה, מסרו לאמו כי הוא דרוש לחקירה אך המשיב 2 לא התייצב. המשיב 2 לא זוכר היכן היה בשבועיים שקדמו לתפיסתו או אצל מי ישן, ובאופן כללי סובל מקשיים בזיכרון במהלך חקירתו (מפנה לדוחות פעולה

ומסמכים באשר לחיפוש ותפיסתו של משיב 2 - מסומנים 100, 101, 102, 104, 133, 134, 186, 187, 197, 202).

משיב 2 התעקש לשכור רכב מסוג טויוטה קורולה (כמו הרכב שממנו נגנבו לוחיות הזיהוי) ורק לאחר שהשתכנע כי אין אפשרות כזו שכר את רכב האוונסיס (מסמכי השכרה מסומנים 19, עדותו של נציג אלדן מסומנת 22). זאת ועוד, ברכב האוונסיס התקבל פרופיל D.N.A. התואם את הפרופיל של הקרבן כארים ג'מהור (חו"ד מומחה מסמך מסומן 80, עמ' 5 סעיף 1). עוד נמצא ברכב האוונסיס זיהוי טביעות אצבעות בדלת תא המטען, בצדה הפנימי של לוחית הרישוי האחורית, במראה הפנימית בתוך הרכב, על כנף שמאל אחורית ליד חלון אחורי שמאלי, על מכסה מנוע, על דלת תא מטען וכנף ימנית אחורית. המשיב 2 נמנע מלתת הסבר להמצאות טביעות האצבעות אלו. הוא ענה באופן מתחמק במהלך חקירותיו, ורק כיום טוען שייתכן שאדם שזהותו לא ידועה, בחר להצמיד את לוחית הזיהוי הגנובה דווקא אל רכבו, והלה גילה לפתע שיש לו לוחית זיהוי מזויפת, החליפה ומכאן המקור לטביעות האצבעות. לטענתה, דובר אמת היה מיד ניגש למשטרה לדווח ואילו משיב 2 נעלם למשך כשבועיים כשהוא יודע שהמשטרה מחפשת אותו.

עוד ציינה ב"כ המבקשת כי פרופיל D.N.A. של המשיב 2 נמצא על הבורג של לוחית הרישוי האחורית של רכב האוונסיס (ראה חו"ד מומחה מסמך מסומן 80 עמ' 6 סעיף 5), וכשנתבקש המשיב 2 להתייחס לממצאים שמר על זכות השתיקה. במהלך חקירותיו אינו זוכר מאיזו חברה שכר את הרכב, מהו סוג הרכב, לא זוכר אם שמע על חטיפה, לא זוכר אם היה בקלנסוואה או ביתר הזירות בהן הוא מאוכן. עוד ענה באופן מתחמק לגבי רכביו, כיצד הוא מתנייד, מהם סוגי הרכב של המשפחה, לא זוכר מתי שוחח עם משיב 3, למרות שמסמך התקשרויות בין המשיבים מראה על התקשרויות רבות בין השניים ביום החטיפה (ראה מסמך מיום 2.8.18 "התקשרויות בין מעורבים ביום החטיפה" (מסמך מספר 11)).

עלאא אלסוח, אשר נתפס עם רכב האוונסיס, ותשובותיו של משיב 2, כי הוא מכיר אותו אך לא זוכר מתי שוחח עמו לאחרונה, גם הם עומדים לחובתו של המשיב 2. גם בין שני אלה ישנן התקשרויות רבות ביום החטיפה. כך גם לא זכר משיב 2 מתי שוחח עם סוהיב אבו ג'אנם, אשר יחד עמו שכר את רכב האוונסיס, גם עמו היו לו התקשרויות רבות ביום החטיפה. המשיב 2 הכחיש שיחות שקיים לאחר החטיפה הן עם סוהיב אבו ג'אנם הן עם עלאא אלסוח, שנתפסו עם רכב האוונסיס לאחר החטיפה. כמו כן, הצביע ב"כ המבקשת על שיחות רבות שנעשו בין המשיב 2 והמשיב 3 לפני ואחרי החטיפה, שמשיב 2 מיאן לתת הסברים עבורן.

מדוחות הפעולה והאזנות הסתר עולה שביום 13.7.18 בשעה 7:00 בבוקר החלו שוטרים לערוך חיפוש בבית משפחתו של המשיב 3, אשר לא היה בביתו באותו הרגע, אולם סמוך לאחר מכן, בשעה 7:32, מתקשר גבר, שזהותו לא ידועה, אל משיב 3 ומזהיר אותו ש"החברה פשטו עליהם". לאחר שיחת האזהרה יוצר משיב 3 קשר עם משיב 2, מבקש הכוונה לביתו ומודיע כי הוא מתכוון להגיע ולנתק את הטלפון. ראה לעניין זה דוח פעולה מיום 13.7.18 (מסומן 63) האזנת סתר - שיחה מספר 16 ושיחה מספר 21 (מסומן 39, 40):

גבר: "החברה פשטו"

משיב 3: "עליכם?"

גבר: "שלוש מכוניות"

משיב 3: "יאללה, יאללה ביי"

מיד בהמשך, בשעה 7:55 מתקשר משיב 3 אל משיב 2 ואומר לו:

עמוד 10

משיב 3: "אני רוצה לראות אותך דחוף, אני רוצה לנתק את הטלפון"

משיב 2: "טוב, תבוא..."

משיב 3: "איפה הבית שלך? איפה הבית שלך בדיוק?"

משיב 2: לא ברור

משיב 3: "טוב, יאללה, אני בא שמה, אני מנתק את הטלפון".

משיב 2 נמנע מלהגיב לראיות ולחשדות המוטחות בו. (הודעה מיום 29.7.18 - מסמך מסומן 8, וכן האזנות סתר שהוצגו לו במהלך חקירתו).

המשיב 3:

כאשר שיחות אלו מוטחות במשיב 3 טוען הלה כי הקול אינו קולו, כאשר קולו זוהה על ידי המשקלט. משיב 3 אכן במסלול זהה עם משיבים 2 ו-4. בשעה 13:42 המשיב מאוכן בלוד, לאחר מכן בשעה 14:28 בצומת מחצבות ברקת, בשעה 15:11-16:01, זמן החטיפה, מאוכן בקלנסוואה, בשעה 16:07 בשער אפריים, לאחר החטיפה מאוכן משיב 3 בבית נחמיה, בשעה בה מאוכנים באנטנה זו גם משיבים 2 ו-4. בשעות הערב של יום החטיפה מאוכן משיב 3 בסמוך לשטחי הרשות הפלסטינאית (צומת עופרים, בית אריה) באותה העת ישנן התקשרויות רבות בין משיב 2 למשיב 3. במקביל לשיחותיהם ישנה התקשרות בין משיב 2 לעלאא אל סוח וסוהיב אבו ג'אנם (שנתפסו ברכב ששימש לחטיפה), ובין המשיב 3 ו-4. (ראה מסמך מיום 2.8.18, מספר 11 "התקשרויות בין המעורבים ביום החטיפה").

המשיב 3 שמר על זכות השתיקה, לא נתן הסבר להתקשרויות עם משיב 2 ולא יאוכנו בזירות הרלוונטיות ולא עונה אם מכיר את המשיבים האחרים (הודעתו מיום 15.7.18 - מסומן 19), שומר על זכות השתיקה לעניין הקשר שלו לאזור המשולש (עמ' 4 ש' 84), שומר על זכות השתיקה כשנשאל האם מכיר את משיב 2 (עמ' 5 ש' 100), שומר על זכות השתיקה כשנשאל מה עשה ביום החטיפה או יום קודם לכן (עמ' 5 ש' 120-125), נשאל לגבי הקשר שלו עם משיב 4 ושומר על זכות השתיקה (עמ' 6 ש' 145).

בהודעתו מיום 19.7.18 (מסומן 35) ציין המשיב 3 כי אינו קשור לחטיפה, וכי הוא נמצא לאחרונה בקלנסוואה. המשיב 3 לא זכר לומר היכן היה ביום החטיפה, וציין כי אולי היה בקלנסוואה. בהודעתו מיום 25.7.18 (מסומן 51) סרב לענות האם מכיר את משיב 2, סרב לענות האם היה בקשר עם משיב 1 (עמ' 4 ש' 62), בהודעתו האחרונה, מיום 31.7.18 (מסומן 5) נשאל שוב למעשיו ביום החטיפה ובסמוך לו, ענה כי הוא אינו זוכר, והפנה לחקירות קודמות (עמ' 2). כאשר הציגו לו תמונה של המשיב 1 ומשיב 2 הוא סרב לענות, וביקש מהחוקר שלא ישאל אותו על אחרים, לא הסכים להסביר את פשר הקשר ביניהם, חרף העובדה שביום החטיפה בוצעו ביניהם שיחות רבות. מטיחים בפניו כי לאחר שהשוטרים באו לחפש בביתו, הוא בורח, מתקשר אל משיב 2 ואומר כי הוא רוצה לנתק את הטלפון (עמ' 7 ש' 153) והוא, בתגובה, מבקש כי ישלחו את השיחה לבדיקה, על מנת לוודא שזה קולו. גם כשנאמר לו שזה קולו הוא אומר שבית המשפט יחליט אם זה קולו (דוח פעולה מיום 13.7.18 (מסומן 63) האזנת סתר - שיחה מספר 16 ושיחה מספר 21 (מסומן 39,40)). גם כאשר מטיחים בפניו שהפלאפון שלו מאוכן במקומות זהים לאיכוני הניידים של משיבים 2 ו-4 הוא עונה, כי כל מה שהיה לו להגיד אמר בחקירתו הקודמת (עמ' 5 ש' 69-76).

עוד הפנתה ב"כ המבקשת לטביעות אצבעות של המשיב 3 על מכסה מנוע כנף ימנית קדמית של ועל החלון השמאלי של רכב האוונסיס (מסמכים מסומנים 66-69 זיהוי ט.א.). המשיב 3 לא נתן הסבר לכך. יתרה מכך, הוא נשאל האם יש לחבריו רכב מסוג טויוטה אוונסיס, והשיב בהודעתו מיום 19.7.18 "לא, לא יודע" (עמ' 4 ש' 58). כשנשאל האם נסע בחודש האחרון ברכב אוונסיס ענה בכלליות כי יתכן ומישהו עצר לו ולקח אותו טרמפ. כשהוטח בפניו כי יש טביעות אצבעות שלו על רכב האוונסיס החוטף השיב:

"אמרתי לך, אני עולה עם אנשים, ואני לא יודע אם זה אוונסיס"

(עמ' 5 ש' 98, 127, 129)

המשיב 4:

בעניין המשיב 4 הפנתה ב"כ המבקשת למסלול האיכונים המשותף למשיבים 2-4. המשיב 4 מאוכן בשעה 14:16 באזור גינתון-טרומן, הסמוך לאיירפורט סיטי, זירת גניבת לוחית הרישוי, בהמשך מאוכן בדרכו לקלנסוואה, עובר דרך מחלף קסם בשעה 14:41 ובשעה 15:07 מאוכן באנטנה החולשת על ניצני עוז, הסמוכה לאנטנה של קלנסוואה, בשעה 15:15 בקלנסוואה, ובשעה 16:07 בניצני עוז, ולאחר החטיפה, מאוכנים משיבים 2-4 בבית נחמיה.

המשיב 4 התבקש להסביר את הימצאותו בזירות הרלוונטיות, אך השיב כי אין לו קשר לאירועים בגינם נחקר, וכשהוא מתבקש לענות לפשר מעשיו בזירות הנ"ל, הוא מפנה להודעתו הראשונה שבה כלל לא נתבקש להתייחס לכך (ראה הודעה מיום 25.7.18, עמ' 3 ש' 42 עמ' 4 ש' 86).

טביעות אצבעות של המשיב 4 נמצאו על רכב האוונסיס, בדלת תא מטען אחורית סמוך ללוחית זיהוי אחורית (ראה מסמכים לעניין ט.א. מסומנים 45, 50, 52, 65).

עוד הפנתה לממצאי D.N.A. של המשיב 4 באוונסיס, במושב האחורי. המשיב 4 ענה כי אין לו קשר לחטיפה מבלי לתת הסבר להימצאות D.N.A. וטביעות אצבעות על רכב האוונסיס שבו נחטף כארים (ראה מסמך זיהוי D.N.A. מסומן 62, ראה חוו"ד מומחה אורטל ויסקופף, מסמך 80).

כמו כן, משיב 4 טוען כי אינו קשור לפרשת החטיפה, שומר על זכות השתיקה, ועונה על חלק מהשאלות בתשובות מתחמקות: "אולי, אני לא זוכר", מפנה בחקירותיו המאוחרות אל חקירות קודמות, בהן שמר במרבית השאלות על זכות השתיקה או סבל מקשיי זיכרון.

בהודעתו מיום 15.7.18 (מסומן 17) כאשר נשאל מה עשה בערב החטיפה השיב :

"שומר על זכות השתיקה"

(עמ' 3 ש' 38)

וכן כשנשאל מתי שוחח עם משיב 1 ענה:

"דיברתי איתו פעם אחרונה לא יודע בדיוק, לא זוכר, הייתי צריך לעשות עבודה בשבוע האחרון, אבל הוא לא ענה לי"

(עמ' 6 ש' 138)

בניגוד לגרסתו עולה כי ביום החטיפה שוחחו ביניהם רבות כל המעורבים. כאשר נשאל מתי לאחרונה נסע ברכב עם משיב 2 השיב:

"לא זוכר בדיוק מתי"

(עמ' 6 ש' 167)

ובהמשך:

"בינתיים אני לא זוכר שהוא לקח אותי ברכב שלי... אלי בחודשים האחרונים"

(עמ' 7 ש' 177)

בהודעתו השנייה, מיום 19.7.18 (מסמך 34) שמר המשיב 4 על זכות השתיקה והפנה להודעתו הראשונה. כשנאמר למשיב 4 כי ישנן טביעות אצבעות שלו על הרכב ששימש לחטיפה, הוא מפנה לתשובתו בחקירה הראשונה, בה לא נתן הסבר (עמ' 6 ש' 141) וכך גם במרבית השאלות הנוספות הפנה לחקירתו הראשונה.

בהודעתו השלישית, מיום 25.7.18 (מסמך 52) נשאל משיב 4 האם שהה עם המשיב 3 ביום החטיפה, אך גם לשאלה זו סרב להשיב, והפנה לחקירה הראשונה (עמ' 6 ש' 155). כשהוצגו בפניו ממצאי טביעות אצבעות שלו ברכב ששימש לחטיפה, הוא משיב: "אולי נסעתי ברכב הזה" כאשר בד בבד מציין כי אינו זוכר האם אי פעם נסע ברכב אוונסיס (עמ' 8 ש' 10).

בהודעתו הרביעית, מיום 30.7.18 (מסמך 7) נתבקש להסביר הימצאות D.N.A. שלו במושב השמאלי האחורי של הרכב ששימש לחטיפה. שוב הפנה משיב 4 את החוקר לחקירתו הראשונה. כך גם הגיב כשנתבקש להסביר הימצאות טביעות אצבעות בדלת תא המטען, סמוך ללוחית הזיהוי (עמ' 3 ש' 54).

אליבי לפיו ביום החטיפה עבד המשיב 4 בקלנסוואה, אצל אדם בשם שייח עראפת (הודעה מיום 2.8.18 - מסמך 53). האליבי נבדק ולא אושש. גם מעסיקו של משיב 4 מציין שהמקומות בהם אוכן המשיב אינם מקומות אליהם היה צריך להגיע במסגרת עבודתו.

עדות השנייה של המעסיק, סאלמה עארף, מיום 5.8.18 (מסומן 18) מעלה כי בניגוד לעדותו הראשונה בה חשב ששהה עם משיב 4 במפעל במועד החטיפה, הרי שלמעשה הוא שהה איתו בתאריך אחר ובשעות ספציפיות (עמ' 9 ש' 242, 255-258). המעסיק ציין כי הוא לא יכול לדעת בוודאות היכן נמצא המשיב 4 במהלך שעות היום. המעסיק הסביר כי הוא אינו זוכר היכן היה משיב 4 ביום החטיפה, או בימים שקדמו לו. הוא זוכר כי ביום החטיפה הוא עצמו היה במפעל בקלנסוואה, אך לא זוכר אם המשיב 4 היה עמו שם (עמ' 6-8). כאשר הוצג בפני המעסיק איכנו של המשיב 4 ביום החטיפה השיב כי לא מדובר בפעילות במסגרת העבודה (עמ' 7 ש' 199-201).

עוד ציינה ב"כ המבקשת כי הראיות אינן נסמכות על עדותו של כארים, כי אם על ראיות אובייקטיביות, בדמות איכונים, חו"ד מז"פ וכיוב' ולא על עדות ילד חטוף רך בשנים, שיכול ויתבלבל במסלול החטיפה או בצבע הריפוד ברכב.

טענות ב"כ משיב 1:

ב"כ משיב 1 טען כי אין בראיות דבר המצביע על כך שהמשיב 1 נתן הוראה למשיבים 2-4 לחטוף את כארים, לא בשיחות ביניהם, לא במפגשים ולא באמצעות אחרים. נוסף על כך, אין כלל מחלוקת כי המשיב 1 לא נכח בחטיפה עצמה, ולא היה ברכב האוונסיס אשר לכאורה היה מעורב בחטיפת כארים.

עוד טען ב"כ משיב 1 כי מרשו מכחיש שיש סכסוך פעיל בינו לבין משפחת ג'מהור. לדבריו, היה משיב 1 ביום החטיפה בפגישה עם אדם בשם רמי מימון באירפורט סיטי בצהריי היום ובהמשך שהה אצל חבר אצלו לן בלילה. אותו רמי מימון כלל לא זומן לחקירה. איכונם של המשיבים 2-4 באירפורט סיטי גם כן הינו יד המקרה. אין כל ראייה כי המשיב 1 נפגש עם מי מהמשיבים לפני החטיפה, בפרט באירפורט סיטי, שם אוכנו משיבים 2-4. המשיב אוכן וצולם במרחק רב משאר המשיבים. המשיב 1 לא אוכן בשעת החטיפה באזור קלנסוואה.

המשיב 1 אישר בחקירתו הראשונה שהוא מחזיק ברכב סקודה סופרב בצבע לבן, ואולם בהמשך הכחיש זאת. כארים נחטף בשעה 15:58 והוכנס לרכב אוונסיס, ולא לרכב סקודה. רכבו של המשיב 1 נראה חוצה לשטחי הרשות בשעה 19:02 ללא ידיעת זהות הנהג. המשיב 1 לא נעצר בשטחי הרשות הפלסטינית, אלא הגיע ביוזמתו לחקירה ביחידת ימ"ר יום לאחר החטיפה.

בעניין העדים הקושרים את משיב 1 לחטיפה, טען בא כוחו כי מדובר בעדות שמועה, המצביעה לכל היותר על נוכחותו ברמאללה לאחר החטיפה. שני אחיו של המשיב 1 הגיעו לרמאללה לחפשו, וכך גם שני חבריו, והוא לא נכח שם. אחד מאחיו של המשיב 1, ריאד נקיב, אשר הגיע לרמאללה בשעה 22:00 לבית דודו מוחמד לולו, הגיע חושש שמא אחיו, קרי המשיב 1, מעורב בחטיפת ילד, לאור טלפונים שקיבל. אח נוסף של המשיב 1, מוחמד נקיב, מספר בעדותו ששמע בשיחת טלפון מדודו מוחמד לולו המתגורר ברמאללה, שאמר לו **"שהמשיב 1 היה אצל הדוד שלו מוחמד לולו ויש איתו ילד"**.

אסעד לולו, מציין בחקירתו כי הדברים שאמר למוחמד נקיב הינם דברים ששמע וקרא בפייסבוק ובאתרים שונים. מוסראתי, חברו של המשיב 1, העיד שנסע לחפש את המשיב 1 בביתו של מוחמד לולו ברמאללה שעות לאחר החטיפה. הוא לא פגש במשיב 1 אלא באחיו. מוחמד לולו העביר להם מסר מפיו של המשיב 1 לפיו עליהם לחזור ללוד "ושהילד יגיע אליהם" - דבר אשר לא התרחש בסופו של יום. לא ניתן להסיק מעדות זו דבר. חוסיין עיסאווי, חבר נוסף של המשיב 1, אף הוא הגיע לרמאללה, יחד עם מוסראתי, לביתו של מוחמד לולו, על מנת לאתר את המשיב 1, אף הוא מוסר כי מוחמד לולו אמר לו בהוראת המשיב 1 לחזור הבייתה ללוד "ושהילד יגיע אליו", דבר אשר לא קרה.

לטענתו הסיפור בדבר כך שהמשיב 1 ביקש מדודו מוחמד לולו למסור לחברים ולאחים כי עליהם לשוב ללוד והילד יגיע אליהם הנה בדותה של הדוד. הדוד ציין בחקירתו כי המשיב 1 אמר לו שאינו החוטף אך הוא יודע מי כן. בסיכומו של דבר, טוען ב"כ משיב 1, מדובר בעדויות מפי השמועה. לדבריו, אף אם דברי הדוד נכונים הם, כל שהם מראים הוא כי משיב 1 היה מעורב בניסיונות להשיב את כארים לאחר שנחטף.

בעניין הסכסוך בין המשיב 1 למשפחת ג'מהור טען ב"כ משיב 1 כי הסכסוך הינו נושן, משנת 2014, וכי הצדדים הגיעו להסדר חוב, לאחר בוררות. אביו של כארים, ג'אבר מג'הור, מסר שמותיהם של אחרים להם ישלם את אשר הוא חייב,

ולא למשיב 1. האב אף מסר שמות של נוספים אשר יכולים להיות קשורים בחטיפת כארים אך השמות לא נבדקו. ב"כ המשיב 1 טען למחדלי חקירה חמורים וחקירה מגמתית.

טענות ב"כ משיב 2:

רכב האוונסיס אכן הושכר ע"י משיב 2, אך ההשכרה נעשתה שבוע לפני החטיפה ובזמן זה נעשה בו שימוש על ידי משיב 2 ורבים אחרים. פרופיל ה-D.N.A. וטביעות האצבע שנמצאו ברכב מצביעים רק על כך שהמשיב השתמש ברכב, אך לא על זמן מסוים בו עשה שימוש. רכב האוונסיס נתפס על ידי המשטרה כאשר שניים אחרים השתמשו בו והמשיב לא נכח כלל. שנים אלו עשו שימוש ברכב האוונסיס ואחד מהם אף הגיע לחברת ההשכרה במטרה לשכור את האוונסיס יחד עם המשיב 2. לדבריו, בשל כך לא ניתן לקשור בין המשיב 2 לבין העבירות מושא כתב האישום על סמך האוונסיס בלבד. בהודעתו מיום 25.7.18 טען משיב 2 כי הרכב משמש לסירוגין את כל בני המשפחה, כמו גם את חבריו:

"ש. בחזקת מי? (הרכב המושכר)"

"ת. אין אצלנו בחזקה, אנחנו יש לנו מתלה בחוץ של מפתחות ואני לוקח את הרכב של אמא שלי, אמא שלי לוקחת את שלי, לפעמים חברים חונים אצלנו, הם לוקחים את הרכב שלי, אין רכב קבוע איתי, לפעמים יש לי רכב, אפילו שיש לי רכב מושכר, לפעמים אני יוצא החוצה ואני לא מוצא את הרכב"

(עמ' 13, ש' 422).

החוקרת מקשה בשלב זה:

"ש. האם אנשים נוספים משתמשים ברכב הזה?"

"ת. הרבה אנשים משתמשים ברכב הזה, אמרתי לך שיש לנו מתלה של מפתחות ולפעמים שבוע ושבועיים ושלוש אני לא מוצא את האוטו, לפעמים זה אצל חבר, לפעמים אצל אבא, לפעמים אצל אמא, אין אצלנו זה של זה וזה של זה, כולם ביחד."

(ש' 442)

החוקרת מנסה להבין מדוע רצונו של המשיב 2 להחזיק רכב צמוד לא מתממש:

"ש. אז למה הוא לא שימש אותך דרך קבע אם השכרת אותו כי אין לך רכב?"

"ת. כי אצלנו אין דבר קבוע, לוקחים מכוניות אחד של השני ואמרתי במקום שאני נתקע ופעם יש לי רכב ופעם אין לי רכב אז רציתי את הרכב הזה, אבל, אני תולה את המפתחות בחוץ ולפעמים אני לא מוצא את המפתחות ואם אני אתחיל לחפש אני לא אצא מזה."

"ש. אז אם ככה, השכרת רכב הזאת לא פתרה לך את הבעיה?"

"ת. לא נפתרה כי אנחנו משפחה גדולה ולוקחים אחד מהשני מכוניות וזה ככה, אין מה לעשות."

(עמ' 456)

רכב האוונסיס שימש את המשיב 2 כמו גם את מר סואיב אבו ג'נאם, אשר הגיע לחברת ההשכרה עם המשיב 2 ומסר עמוד 15

תצלום רישיון נהיגה, וזאת לצרכי נהיגה ועבודה שגרתיים. מקורן של טביעות האצבע בצדה הפנימי של לוחית הזיהוי וכן בתא המטען הוא בהחלפה חוזרת של לוחית הזיהוי המקורית, שהתבצעה ברגע שהבחין להפתעתו בלוחית המקורית מונחת בתא המטען של הרכב בעוד שלרכב מוצמדת לוחית גנובה. יתרה מכך, יתכן וטביעת האצבע וה-D.N.A. אשר נדגמו מהלוחית והבורג, הגיעו בשלב מוקדם או מאוחר לאירוע החטיפה. לדבריו המבקשת לא הצביע על מועד ההחלפה של לוחית הזיהוי והשבתה למקומה.

בעניין האיכון של המכשיר הסלולארי, המשיב 2 לא אכן בשעה הנטענת של האירוע, קרי, סביב השעה 16:00. המשיב 2 מאוכן בשעה 14:40 בכפר קאסם, בעוד שעל פי צילומי האבטחה בשעה 14:24 האוונסיס הייתה עדיין באירפורט סיטי. ב"כ המשיב הפנה למזכר שערך ירון ליש ביום 11.7.18, על פיו ניתן לראות במצלמות האבטחה את שעת פירוק לוחית הזיהוי הגנובה. בהתאם לאמור בסעיף 6 למזכר, ניתן ללמוד כי בשעה 14:21 זמן מצלמות, קרי 14:24 זמן אמת, נגנבה לוחית הזיהוי. נשאלת השאלה כיצד יתכן שהמשיב הספיק לכאורה לגנוב לוחית זיהוי, לפרקה מן הרכב החונה, להחליפה וכן לנסוע מאירפורט סיטי שבלוד אל כפר קאסם, וכל זאת ב-16 דקות. בנוסף ציין ב"כ המשיב 2 כי במועד שלא זכור למשיב 2 במדויק, מכשיר הטלפון הנייד שלו אבד, ועל כן האיכונים המתוארים אינם מעידים בהכרח על מקום הימצאו של המשיב, אלא רק של הנייד בלבד.

משיב 2 לא זוהה פרונטאלית מלבד במועד השכרת הרכב על ידו. לא נמצאו צילומים של המשיב באף אחד מן המקומות בהם לכאורה בוצעו העבירות ולא זו אף זו, המשיב 2 לא זוהה במסדר זיהוי ואף לא בשם על ידי כארים. ג'אבר ג'מהור, אף הוא אינו נוקב בשמו של המשיב 2 ואף לא חושד בו, אלא מציע שמות נוספים של חשודים פוטנציאליים, לחלקם מעיד כי חייב עשרות אלפי שקלים ואף מיליונים. אנשים אלו לא נחקרו.

בעניין היעדרו של זיהוי על ידי כארים, טען ב"כ המשיב כי כארים מספר בחקירותיו, תוך מסירת פרטים מדויקים אודות מקומות בהם שהה עם חוטפיו, כגון מסעדות ובתי שונים, ומקפיד על תיאורים מפורטים ואותנטיים וכן מספר על שמות חוטפיו, עורך הבחנה ביניהם ומתאר את חלקו של כל אחד ואחד מן המעורבים. שמו של המשיב 2 אינו מוזכר. כארים מציין בדבריו שמה של משפחה מסוימת, גדולה וענפה בעיר לוד, כמו גם באיזור מגוריו שלו עצמו. המשיב 2 אינו נמנה עם בני משפחה זו. כמו כן, כארים שהה במחיצת חוטפיו, אכל עמם במסעדות ובילה זמן ניכר במחיצתם, ועדיין, במסגרת מסדרי הזיהוי אשר נערכו לו ביחס לחוטפיו, לא זיהה כארים את המשיב 2.

ב"כ משיב 2 הפנה לדבריה של וופא ג'מהור, אמו של כארים, אשר בהודעתה מסרה כי בנה סיפר לה שעשה כל שלעיל ידו לאסוף פרטים רבים ככל הניתן אודות חוטפיו, ולהקפיד את זכרונם ביחס אליהם, על מנת שיוכל לסייע בלכידתם:

"הוא היה מחייך להם ואומר להם בסדר רק על מת שלא יגעו בו והוא אמר גם שהוא היה מאחסן כל המידע שידע עליהם בראש על מנת ששכיחזור הביתה יגיד הכל ויעזור לנו לתפוס אותם"

(ש' 89-90)

טענות ב"כ משיבים 3 ו-4 :

המשיבים 3 ו-4 - כללי:

ב"כ משיבים 3 ו-4 טען כי העמימות ואי הבהירות המתבטאת בניסוח הכללי של כתב האישום, המייחס את עבירות עמוד 16

החטיפה, הגניבה מרכב/פירוק רכב, שינוי זהות רכב, מבלי לפרט מהו חלקו המדויק של כל אחד מהמשיבים ומהם מעשיו האקטיביים, עמימות זו משקפת את העמימות בחומר הראיות ובכתב האישום שנסמך ומתבסס בעיקר על ראיות נסיבתיות.

מלבד ההסברים שניתנו על ידי משיבים 3 ו-4 בדבר הימצאותם בקלנסוואה ביום החטיפה ובתקופה שקדמה לכך (לצרכי עבודה של המשיב 4, גרסה שנבדקה ואומתה מול המעסיק) יש חוסר התאמה בין גרסת המבקשת, לפיה המשיבים 2-4 שהו יחד החל מגניבת לוחית הזיהוי ובהמשך גם אחרי אירוע החטיפה. עוד ציין כי נוכחותם של המשיבים 3 ו-4 באזור בזמן החטיפה הנה ריאלית וסבירה, בהסתמך על הודעותיהם על הביקור בקלנסוואה לעיתים תכופות לצרכי עבודה, שעל פי הודעתו הראשונה של המעסיק, הוא פגש במשיב 4 בקלנסוואה בשעת סיום יום העבודה, כך שיש סבירות להימצאותם של המשיבים 3 ו-4 באזור קלנסוואה בזמן החטיפה.

ישנם חוסר התאמה וסתירה באיכוני הטלפונים הניידים של המשיבים וכן ביחס לגרסתו של כארים. כך, כארים טען בגרסתו כי נכנסו לעיר טייבה, והחליפו את לוחית הזיהוי וכי המתין שעתיים ברכב. גרסה זו אינה מתיישבת עם איכוני הטלפונים של המשיבים, כך שלא ניתן להבחין בכניסה לטייבה ולבטח לא לפרק המתנה של כשעתיים ללא תזוזה באיכוניהם. עפ"י התובנות הגולמיות של איכוני הטלפונים של המשיבים, נראה כי יש סתירות רבות ואי התאמה בין האיכוני לגרסת המבקשת, שלשיטתה המשיבים 2-4 היו יחדיו ברכב ששימש לחטיפה, ולמסלולו בפועל. כך, ביום 10.7.18 בשעה 18:05: הרכב עם לוחית הזיהוי 401-19-440 נסע בכביש 6 בקטע נחשונים לכיוון צפון, עפ"י תדפיסי המבקשת. כאשר בבירור של האיכוני, מופיע כי המשיב 4 שהה מהשעה 17:37 באזור נווה ירק בלוד, ונשאר שם לפחות עד השעה 22:10, וכי המשיב 3 שהה באותה שעה באזור בית נחמיה - ב"כ המשיבים מבקש ללמוד מכך גם שאין התאמה בין תנועות הרכב למיקום המשיבים, וגם ששני המשיבים לא שהו ביחד באותה נקודת זמן. עוד בתאריך 10.7.18, החל משעה 18:21: הרכב עם לוחית הזיהוי 09-212-79 שקשור לאירוע החטיפה, החל בנסיעה צפונה ממחלף בן שמן צפון, עד לבאקה צפון בשעה 18:59. כאשר בבירור של האיכוני עולה כי המשיב 3 שהה באותו זמן באזור עופרים וכי המשיב 4 שהה באזור נווה ירק בלוד. ביום 11.7.18, החל מהשעה 00:40: הרכב עם לוחית הזיהוי 09-212-79, החל במסלול החזרה שלו מצפון לדרום ונכנס בשעה 00:40 למחלף עירון דרום והגיע בשעה 01:02 למחלף נחשונים דרום, כאשר מופיע עפ"י האיכוני כי משיב 4 שהה באזור נווה ירק בשעה 23:49, וכי המשיב 3 שהה בשעה 23:49 ברח' הבעש"ט בלוד.

עיון והשוואה של מסלולי הנסיעה של המשיבים 3 ו-4, ביחס למשיב 2, משמיטה את הבסיס מגרסת המבקשת כי שלושת המשיבים הנ"ל היו ביחד לאורך זמן ביצוע החטיפה. מה גם, שהילד עצמו טען כי שלושת החוטפים הם אותם אנשים שנסעו ברכב הראשון, השני והשלישי.

המשיב 3:

בעניין עדותו של כארים, הרי שהוא טוען בהודעתו מיום 15.7.18 כי לאחר שנחטף ונסעו ברכב הגיעו לטייבה או לקלנסוואה, ומציין כי הוא מכיר מזהה את העיר טייבה. מוסיף כי בוצעה החלפת רכב, וכי הוא שהה כשעתיים ברכב עומד:

"החליפו לוחית זיהוי של הרכב וחזרו לבית שלהם והחליפו את הרכב בטייבה או בקלנסוואה אחד מהם כי דודה שלי מחסאן גבארה מתגוררת בטייבה, החליפו רכב והחזיקו לי את היד והכניסו אתי לרכב השני נשארתי בתוכו שעתיים כשהוא עומד"

עמוד 17

(ש' 8-11)

לטענתו, כארים מתאר מספר תחנות של בתים, בשלב הראשון שלאחר החטיפה, מתאר כי לאחר שנחטף והחליפו את לוחית הזיהוי ברכב "חזרו לבית שלהם והחליפו את הרכב... בטיבה או בקלנסוואה" ממשיך ומתאר כי החליפו רכב והכניסו אותו לרכב השני כאשר שהה שעתיים בתוכו כשהרכב עומד, ולאחר מכן לקחו אותו "לבית שמתגורר בו שישב ליד הנהג ושמו מחמד זבארגה", ולאחר מכן, בשלב השלישי, תיסייר וסייד לקחו אותו מהבית בו שהה והכניסו אותו לרכב ולקחו אותו לביתו של תיסייר. מתאר גם כי בהמשך הלילה הלכו למסעדה לאכול על האש, כאשר תיסייר נשאר איתו - "הלכנו לבית אחר של גבר שלא מכיר". כארים מזכיר בהודעתו שמות של החוטפים, כפי ששמע אותם משוחחים ביניהם: מחמד זבארגה, תיסייר זבארגה, סייד מנסור, ומוסר פרטים אודותיהם וחוזר על כך כי נלקח לבית בטיבה:

"לקחו אותי לבית שמתגורר בו זה שישב ליד הנהג ושמו מחמד זבארגה, שמעתי אותם קוראים לו בשם הזה בבית... לאחר מכן אחד בשם תיסייר זבארגה... הוציא אותי מהבית הזה והכניס אותי לרכב... תיסייר לקח אותי לביתו השני בטיבה יחד עם עוד אחד בשם סייד שהוא בן דוד שלו או אח שלו עובד בנגרות והיה עוד אחד חבר שלו מנסור..."

(ש' 12-19)

כארים אף מסר פרטים ותיאורים אודות הבית בו שהה:

"שמעתי אומרים שהבית הזה למנסור ולא לתיסייר"

(ש' 20-21)

"הם מאלפי כלבים, ראיתי שלושה כלבים שמעתי אותם אומרים שהיה להם יותר כלבים... ישנם אנשים שלוקחים מהם כלבים ומגדלים אותם"

(ש' 22-23)

"הבית הראשון היה בשלבי בניה בפנים, חצי ממנו מוכן וחצי שני לא, הוא 3 קומות חלק מהם מוכן ורק בבניה, אני הייתי בקומה הראשונה ויש 6 חלונות..."

(ש' 118-119)

כארים גם מוסר פרטים אודות מקומות אליהם נלקח ביחד עם החוטפים:

"לפני שהגענו לבית של תיסייר הם הלכו לקנות פיצה... זה היה על כביש ראשי אצל ערבים... הם אמרו שאנחנו בטיבה"

(ש' 23-25)

"בלילה לקחו אותי למסעדה שעושים בה על האש, אכלנו בשר על האש... תיסייר נשאר איתי במסעדה..."

(ש' 28-29)

מתיאוריו של כארים עולה כי צבע הכיסאות ברכב בו נחטף הוא שחור (ש' 37, 107) וצבע הכיסאות באוונסיס הינו

אפור. כארים מאשר כי האנשים שהיו ברכב הראשון, השני והשלישי הם אותם אנשים. כארים נשאל את מי מהאנשים יוכל לזהות, וענה:

"מי שנהג ברכב ומי שישב לידו כי בכל הרכבים הם ישבו מקדימה"

(ש' 58)

כארים לא זיהה את המשיבים במסדר הזיהוי שבוצע, ואף לא כשנתקל בהם בחדרי החקירה. במזכר של רפ"ק טל בן יוסף, מיום 15.7.18, מתואר כי המשיב 3 הובל לחדר החקירה בימ"ר מרכז, כאשר חלף על פניהם קרבן החטיפה כארים, וכארים לא אמר דבר. לטענת ב"כ המשיבים המשטרה גם עשתה מאמצים לקבל את המידע בדבר זהות החוטפים מהאינפורמציה הידועה לחברי ועדת הסולחה, אשר עזרו בהחזרת הילד, וניכרת אזלת ידה באיתור חשודים אחרים.

המשיב 3 מכחיש בעקביות את המיוחס לו ושלל כל קשר לאירוע החטיפה, ואף נותן הסבר לראיות הנסיבתיות שהוטחו בפניו. המשיב 3 ביקש שלא להזכיר שמות של אנשים בכל הקשר שהוא, וביקש כי ישאלו אותו רק על עצמו ולא על אחרים. בחלק מהחקירה שמר המשיב 3 על זכות השתיקה אך הסביר לחוקרים מדוע הוא עושה כן, על אף שאין לו כל קשר לאירוע. המשיב 3 חזר והדגיש, בהודעה מיום 19.7.18, כי אין לו כל קשר לאירוע החטיפה עצמו, אך מסר כי הוא עזר בצורה כלשהי לאנשי ועדת הסולחה בהחזרת הילד, ואף ביקש מהחוקר לפנות ל"כריים" (האיש מועדת הסולחה שעמד מאחורי החזרת הילד), ולאמת את העובדה כי הוא עזר להם, אך גרסתו לא נבדקה.

המשיב 3 לא שלל את הימצאותו בעיר קלנסוואה ביום החטיפה, אך הדגיש והוסיף כי הוא מגיע הרבה לעיר יחד עם המשיב 4, לצורך עבודה של המשיב 4 ובכך נתן הסבר סביר להימצאותו בסביבות העיר קלנסוואה, בתקופת החטיפה וגם ביום החטיפה (הודעה מיום 19.7.18).

המשיב 3 הציע לשוטרים בהודעתו מיום 19.7.18, בעצמו ומיוזמתו, כי יבדקו את מכשר הטלפון הנייד שלו:

"אתה יכול לבדוק בטלפון שלי שאני כבר שבועיים שלוש כל הזמן בקלנסוואה. אני הרבה בקלנסוואה... אתה יכול לבדוק דרך הטלפון שאני הרבה בקלנסוואה... אני הולך עם בן דוד שלי לשם, הוא עובד בבניין, ויש לו עובדים... הוא היה איתי באוטו בזמן שעצרו אותי וקוראים לו אחמד עליווה"

(ש' 5-10)

"אתה יכול לבדוק בטלפון שלי"

(ש' 13)

"אתה יכול לבדוק"

(ש' 16)

"ש. איפה היית ומה עשית ביום החטיפה?"

ת. אולי הייתי בקלנסוואה אבל אני לא זוכר, לפי הטלפון אתה יכול לבדוק. כמעט כל יום אני שם וגם בטירה."

(ש' 47-48)

על אף בקשותיו החוזרות ונשנות של המשיב 3 לא בוצע איכון לטלפון שלו לשבועות שקדמו ליום החטיפה. המחדל מעיד על חקירה מגמתית מצד המשטרה שלא פעלה לחקר כל האמת.

בעניין טביעות האצבע וה-D.N.A. של המשיב 3 על ובתוך האוונסיס, טען ב"כ המשיבים כי המשיב 3 נתן הסברים מניחים את הדעת, בהודעתו מיום 19.7.18:

"ש. באיזה רכב עושה שימוש?

ת. יוצא עם חברים כל אחד מקפיץ אותי, מה שבא אני עולה... חי על טרמפים, לפעמים לוקח רכב סיבוב"

(ש' 33-34)

"ש. האם בחודש האחרון נסעת בטויוטה אוונסיס?

ת. אולי מישהו עוצר ולוקח אותי ומקפיץ אותי..."

(ש' 61)

"ש. מי לקח אותך בחודש האחרון עם טויוטה אוונסיס?

ת. לא זוכר, אני אומר אולי עליתי..."

(ש' 63)

"ש. האם בחודש האחרון ממישהו ביקש ממך לתקן רכב או משהו הקשור בכך?

ת. אולי לא יודע לא זוכר, אם מישהו מבקש אני עוזר..."

(ש' 73)

"ש. יש טביעות אצבע שלך על הטויוטה אוונסיס שבה נחטף הילד.

ת. לא יודע, אולי אני עולה עם אנשים, הרבה אנשים מעלים אותי טרמפים ומקפיצים אותי, אני לא עובד ואני עומד כל הזמן על הכביש ליד הבית שלי"

(ש' 95).

"ת. אני כל הזמן עולה עם אנשים"

(ש' 100, 101)

"ת. אני עולה עם כל העולם הרבה רכבים עולה"

(ש' 104)

"ת. אני עולה עם אנשים טרמפים"

(ש' 118)

"ת. לא זוכר את הרכב, אולי היה חונה אולי עליתי עם מישהו, לא יודע"

(ש' 127)

המשיב 3 אף חזר וביקש מספר רב של פעמים מהחוקרים, להיבדק במכונת פולגרף.

המשיב 4:

הלה הכחיש בעקביות את המיוחס לו ושלל כל קשר לאירוע החטיפה. המשיב 4 לא שלל את הימצאותו בעיר קלנסוואה ביום החטיפה ובתקופה שלפני החטיפה, מסר שהוא נמצא בקלנסוואה כמעט כל יום לצרכי עבודה, עובד עבור "שיח ערפאת". מכשיר הטלפון שלו לא אוכן לימים הקודמים לחטיפה וגרסתו לא נבדקה.

"ש. עבור מי אתה עובד?"

ת. עבור שיח ערפאת

ש. מי זה?"

ת. קבלן גר בקלנסוואה. אני עכשיו הייתי אצלו"

(הודעה מיום 15.7.18, ש' 61-65)

"ת. אני כמעט כל יום שמה"

(הודעה מיום 15.7.18, ש' 67)

רק ביום 2.8.18 נבדקה גרסתו של המשיב 4, שהיה בקלנסוואה לצרכי עבודה אצל מעסיקו, ונגבתה הודעה מהמעסיק. המעסיק אישר בהודעתו מיום 2.8.18 כי המשיב 4 עובד אצלו (ש' 15, 18, 21). המעסיק נשאל אם יש לו רישום של השעות והימים בהם עבד אצלו המשיב 4, והוא השיב כי הרישום אצל הרו"ח. המשטרה לא פנתה לרו"ח ולא איששה או הפריחה טענה זו. המעסיק אישר כי המשיב 4 עבד אצלו בתאריכים 9.7.18 ו- 10.7.18 ואישר כי ראה אותו באותם ימים, וכי הם נפגשו במפעל בקלנסוואה. בהודעתו השנייה של המעסיק, מיום 5.8.18, חזר על גרסתו כי הוא מעסיק את המשיב 4, אך לעניין המועדים הספציפיים שנשאל לגביהם טען שאינו זוכר כי חלף כמעט חודש מאותם מועדים.

המשיב 4 לא שלל המצאות טביעות אצבע או D.N.A. שלו על או בתוך הרכב, ואף נתן הסבר הגיוני המניח את הדעת בהודעתו מיום 15.7.18:

"ש. האם נסעת ברכב מסוג טויוטה 79-212-09?"

ת. וואלה לא זכור, אני נוסע עם כל מני רכבים. לפעמים יש לי השכרות, לפעמים רכב פרטי מתי זה רכב פנוי אני לוקח. אני כל הזמן על הכביש"

(ש' 156).

"ש. על איזה סוג טויוטה נהגת/נסעת?"

עמוד 21

ת. לא זוכר, אני יושב בבית קפה, יוצאים לי הרבה חברים יוצא עם כולם, אין רכב מדויק"

(ש' 163)

"ש. מתי בפעם האחרונה נסעת ברכב עם "אבו עוביידה" (כינוי של משיב 1 כפי ששמור בזיכרון הנייד של משיב 4)?

ת. נסעתי איתו ברכב, לא זוכר בדיוק.

ש. מתי בפעם האחרונה נסעת ברכב עם מוהנד מוסראתי?

ת. לא זוכר בדיוק מתי"

(ש' 164-167)

"ת. ...אני מכיר אותו, אולי הקפיץ אותי לקח אותי.. לא אמרתי שאני לא מכיר אותו"

(ש' 171)

"ת. הוא מהשכונה ואני מכיר אותו... אם רואה או הולך בכביש מקפיץ אותי לבית לפה ולפה..."

(ש' 174)

המשיב 4 אישר כי הוא מכיר את משיבים 1 ו-2, את משיב 1 היכרות ארוכת שנים, מהעיר ובשל יחסי עבודה. עוד אישר כי נסע בעבר ברכב עם המשיב 1 (הודעה מיום 15.7.18 ש' 165), וגם שנסע עם המשיב 2, בשל ההיכרות שלהם מהשכונה כיוון שהמשיב 2 היה "מקפיץ" אותו ממקום למקום כאשר היו נפגשים ברחוב (הודעה מיום 15.7.18 ש' 174-175) ומכאן, לטענת ב"כ המשיבים, עוד הסבר מניח את הדעת להימצאות טביעות אצבע או D.N.A. על או בתוך הרכב ששימש לחטיפה. משיב 1 אף הוא מאשר את ההיכרות שלו עם משיב 4:

"ש. האם אתה מכיר את אחמד עליווה?"

ת. בטח מכיר, מעשנים נרגילה יחד.

ש. האם יש לכם קשר עסקי או קשר אחר מלבד עישון נרגילה?

ת. נרגילה זה מה שיש. אם יש משהו עסקי זה בינו לבינו"

(הודעה מיום 24.7.18, ש' 218-222).

דין והכרעה:

בפתח הדברים ראוי יהיה לציין כי ב"כ המשיבים אינם חולקים כלל ועיקר על עצם התרחשות החטיפה, כפי שהיא מתוארת בעובדות כתב האישום, ואף לא על הטענה כי רכב האוונסיס הוא ששימש את החוטפים. המחלוקות מתמקדות אך ורק בשאלה האם ועד כמה מבססות הראיות שנאספו את זהותם של המשיבים 2-4 כמי שביצעו בפועל את החטיפה ואת המשיב 1 כמי שקשר עמם קשר ושידל אותם לבצע החטיפה. לפיכך, יתמקד הדין מעתה אך בשאלות אלה, אשר

להם יינתן מענה מפורט, כל משיב על פי חלקו והראיות הנוגעות לו.

המשיב 1:

כפי שניתן ללמוד מהסקירה הראייתית המפורטת, שהובאה לעיל במסגרת טיעוני הצדדים, אין מחלוקת על כך שהמשיב 1 לא נטל חלק אקטיבי בפעולת החטיפה ולא שהה כלל במועדים הרלבנטיים באזור קלנסוואה. כמו כן, אין חולק על כך שלא אותו במהלך חקירת המשטרה ראיות ישירות או ראיות פורנזיות הקושרות אותו למעורבות בחטיפת הילד. עם זאת, עלה בידי המבקשת לבסס בבירור את דבר קיומו של מניע לחטיפת הילד, מצדו של המשיב 1, וכן שורה ארוכה של התנהגויות מפלילות ומחשידות מצדו, סביב אירועי החטיפה. כאשר ראיות אלה מצטרפות לראיה המרכזית לחובת המשיב 1, עדות דודו מוחמד לולו בדבר האמירות ששמע מפיו של המשיב 1, אמירות המעידות באופן ישיר על מעורבותו בחטיפה, יש בתשתית הראייתית הכוללת כדי לחצות את הרף הראייתי הנדרש לצורך ההליך הנוכחי. מסקנה זו עומדת בעינה גם אם יילקחו בחשבון הקשיים המסוימים המתעוררים בנוגע לדבריו של לולו, בשים לב להודעותיהם של עדים אחרים, אשר אינם תומכים באופן מלא בגרסתו, אם כי יש בקשיים אלה כדי להצביע על חולשה מסוימת בעצמת הראיות. התוצאה הכוללת היא כי קיימת תשתית ראייתית המקימה אפשרות סבירה להרשעתו של המשיב 1 במיוחס לו, אך זו נגועה בחולשה מסוימת. אתייחס כעת לתשתית הראייתית בעניינו של המשיב 1 ביתר פירוט.

מניע:

על פי הנטען בכתב האישום, הרקע למעשה החטיפה הנו טענת המשיב 1 בדבר קיומו של חוב כספי שחבים לו אביו ודודו של הילד החטוף. כבר בהודעותיהם הראשונות, אשר נגבו שעות אחדות לאחר החטיפה, הפנו השניים אצבע מאשימה לעבר המשיב 1 וסיפרו על החוב הנטען, כמו גם על שיחות איום שהתקבלו על רקע זה במהלך החודשים שקדמו לחטיפה (ראו הודעות השניים מיום 10.7.18 - מסמכים 4 ו-5 בתיק החקירה). גרסתם של השניים בנוגע למניע הכלכלי לחטיפה נתמכת בהודעת אימן מוסראתי, חברו של המשיב 1, המתאר בהודעתו מיום 18.7.19, בשורות 2 ואילך, כיצד פנה אליו המשיב 1 מספר חודשים עובר לחטיפה וביקש את עזרתו ביישוב סכסוך כספי בינו לבין משפחת ג'מהור מקלנסוואה. אישוש נוסף לדבר קיומו של הסכסוך הכספי ניתן למצוא בדברי אחיו של המשיב 1, מחמד נקיב, אשר בהודעתו מיום 11.7.18 בשורות 72-78 סיפר כי שמע מהמשיב 1 על כך שמישהו מקלנסוואה חייב לו מיליונים. לבסוף ראוי להזכיר גם את דברי הילד החטוף עצמו, לפיהם שמע מהחוטפים כי החטיפה נועדה על מנת לקבל כספים מאביו, כמפורט בטיעוני המבקשת. בשים לב למכלול ראייתי זה, הרי הטענה בדבר קיומו של מניע לחטיפת הילד, מנקודת מבטו של המשיב 1, מבוססת היטב בראיות שנאספו.

התנהגות מפלילה ומחשידה:

התנהגותו המפלילה של המשיב 1 זכתה לתיאורים מפורטים ולהפניות מקיפות לחומרי החקירה בטיעוני ב"כ המבקשת, אשר צוטטו לעיל בהרחבה, ועל כן לא אתאר כעת שוב את הראיות הגולמיות הנוגעות לכך. אסתפק בתיאור תמציתי של אותן התנהגויות ובמסקנות הנגזרות מהן, לפיהן ניסה המשיב 1, ללא הצלחה, להרחיק עצמו ממגוון רחב של נושאים

ונתונים המבוססים כדבעי בחומר הראיות שנאסף, באופן המבסס עצמת החשדות כלפיו, מעיד על תחושת אשם ומחזק עצמת התשתית הראייתית נגדו.

במסגרת התנהגויות מפלילות אלה ראוייה לציון טענתו בעת שנחקר במשטרה למחרת החטיפה כי לא היה מודע כלל לעצם קיומה של החטיפה. מדובר בטענה שקרית וחסרת שחר, שכן מחומר הראיות עולה בבירור כי חלקים ניכרים במגזר הערבי, ובוודאי כל בני משפחתו ומקורביו של המשיב 1, היו כמרקחה, כבר שעות אחדות לאחר החטיפה. בני משפחה וחברים קרובים נסעו לרמאללה על מנת להתחקות אחר עקבותיו ולוודא כי הפרשה תסתיים במהירות וללא פגיעה בילד, ואילו המשיב 1 מעמיד פני תם כאילו אינו יודע דבר.

הטענה בדבר אי ידיעתו על החטיפה אף אינה מתיישבת כמובן עם מכלול העדויות בדבר נסיעתו לרמאללה שעות אחדות לאחר החטיפה, שהייתו במקום והשיחות שניהל במהלך שהותו שם בנוגע לילד החטוף, וראו לעניין זה הפרק הבא אשר יידון בהרחבה בחלק מהעדויות שהובאו בנושא זה. אלא שהמשיב 1 אינו מסתפק בהכחשת הידיעה בדבר החטיפה. הוא אף מכחיש את עצם יציאתו לרמאללה, ומוסר גרסאות חלקיות ומתפתחות לגבי המקום בו לן באותו לילה. גרסתו זו נסתרת חזיתית בחומר הראיות, הן בהודעות דודו, מוחמד לולו, כפי שיובהר בהמשך, והן בעובדה שרכב הסקודה שבו עשה שימוש, ושבאמצעותו אף הגיע לביתו של לולו, לפי עדות הדוד, צולם יוצא באותו ערב מתחומי ישראל לשטחים, והוחזר חזרה לישראל על ידי המשטרה כעבור 3 ימים. המשיב 1 מנסה לפיכך אף להרחיק את עצמו מהרכב, וטוען כי הרכב חנה בלוד כל הלילה, טענה שקרית בעליל.

על מנת להרחיק עצמו מהשהייה ברמאללה מוסיף המשיב 1 וטוען בכזב כי הוא אינו עומד בקשר כלל עם בני משפחתו שבשטחים, ומזה זמן רב שלא שוחח עם מי מהם. המשיב 1 מסר בחקירתו גם כי אינו מכיר כלל את אימן מוסראתי, על אף שמדובר בחבר קרוב, אשר אף הטריח עצמו לרמאללה באותו לילה מתוך דאגה לשלומם של המשיב 1 ומתוך רצון לסייע ולהביא הפרשה לכדי סיום מהיר וחיובי. באופן דומה מכחיש המשיב 1 כל קשר, כל היכרות, ובוודאי כל טענה לקיומו של חוב, בכל הנוגע לאביו של הילד החטוף. גם ניסיונו לתאם עם לולו גרסאות במהלך העימות ביניהם, ולגרום ללולו שלא לשתף פעולה בחקירה, מחזק החשדות כלפיו. כל אלה מצטרפים לשלל גרסאות וטענות פתלתולות ומופרכות, הנמסרות על ידי המשיב 1 בחקירותיו במשטרה, בניסיון כושל להרחיק עצמו מהמיוחס לו, ניסיון המעיד על הצורך להסתיר מעורבותו ואשר מחזק התשתית הראייתית נגדו.

עדות מוחמד לולו:

עיון בחומר הראיות שנאסף, כמו גם בטיעוני המבקשת, מצביע בבירור על כך שהראיה המרכזית לחובתו של המשיב 1, הראיה אשר בלעדיה אין בכוחן של יתר הנסיבות, מחשידות ככל שיהיו, לבסס את אחריותו של המשיב 1 למיוחס לו, מעוגנת בהודעותיו של מוחמד לולו (להלן: "לולו"), דודו של המשיב 1, המתגורר ברמאללה שבשטחי הרשות הפלשתיאית. על פי המפורט בהודעתו של לולו מיום 15.7.18 (מסמך 20 בתיק החקירה), הגיע המשיב 1 לביתו של לולו בשעות הלילה ביום החטיפה, ברכב הסקודה הלבן המשמש אותו. לבקשת המשיב 1, לקח אותו לולו לבית קפה סמוך, וכשחזר לולו לביתו פגש באנשים נוספים, שהגיעו למקום על רקע מסכת הלחצים שהחלה להיות מופעלת על המשפחה ועל מקורביו המשיב 1 בעקבות החטיפה. בין אלה היו אחיו של המשיב 1, ריאד, וכן חברו חוסיין (הכוונה לחוסיין עיסאוי - ח.ט.). בהמשך, חזר לולו לקפה והבחין במשיב 1 משוחח עם שניים נוספים. לבקשת המשיב 1 שב לולו

לביתו, והביא משם לקפה את חוסיין. או אז התפתחה בין חוסיין למשיב 1 שיחה, בה נכח גם לולו, אשר תיאר את ההתרחשויות באופן הבא (ש' 28-34):

"אחמד (משיב 1 - ח.ט.) אמר לחוסיין ששני האנשים שיושבים איתו רוצים להחזיר את הילד להורים שלו. חוסיין שאל אותו איפה הילד, אמר לו אצל מוחסין, בן הדוד שלך בלוד. אחמד ביקש מוחסין שייקח את הילד ממוחסין וימסור אותו לשני האנשים שהיו עם אחמד בנקודת מפגש מתחת לגשר בלוד. אחמד אמר שהבעיה נפטרה ותוך חצי שעה עד שעה הילד יוחזר לאבא שלו. אחמד נשאר בקפה ואני חזרתי הבית לריאד. חוסיין חזר איתי לבית, לקח את החברים שלו וחזר ללוד..."

בהמשך אותה הודעה מתאר לולו כיצד חזר לביתו והלך לישון, וכאשר התעורר למחרת בשעה 7:00 בבוקר, שוחח פעם נוספת עם המשיב 1, אשר ישן בסלון ביתו של לולו, ושאל אותו מדוע הוא אינו חוזר ללוד, שהרי אמש מסר כי הילד יוחזר וכי הבעיה נפטרה. בתגובה השיב לו המשיב 1: **"שהבעיה לא נפטרה והילד לא הוחזר, כי לא הבטיחו לו שהוא יישאר בחיים"** (שם, ש' 45-54).

בהמשך התבקש לולו לתאר פעם נוספת את תוכן השיחה בין המשיב 1 לחוסיין, והשיב כך:

"אחמד אמר לחוסיין ששני האנשים שיושבים איתו בקפה, הם יחזירו את הילד לאבא שלו. חוסיין שאל אותו איפה הילד אז אחמד אמר שהוא אצל מוחסין הבן דודה שלך. חוסיין צריך ללכת למוחסין, לקחת את הילד ולתת אותו לשני האנשים שישבו עם אחמד בקפה ושיפגוש אותם מתחת לגשר בלוד. חוסיין ושני האנשים... היו צריכים לצאת ישירות ללוד ולהיפגש מתחת לגשר בלוד." (ש' 62-66)

כאשר נשאל מדוע חוסיין הוא זה שאמור לאסוף את הילד החטוף מביתו של מוחסין, ולא שני האנשים שנכחו בפגישה, השיב כי אותם שני אנשים היו מתווכים שהיו אמורים לשמור גם על חייו של המשיב 1, והתוכנית להחזיר את הילד לא התממשה לבסוף משום שהמתווכים לא התחייבו שהמשיב 1 לא ייפגע (ש' 69-72).

באשר לחלקו של המשיב 1 בחטיפה עצמה מסר כי:

"כשהלכתי אליו לקפה ואמרתי לו שריאד אצלי, ולמה הוא חטף את הילד, הוא אמר לי שהוא צריך מהאבא של הילד כסף. שאלתי אותו אם הוא חטף אותו, אחמד אמר שלא, אבל הוא יודע איזה אנשים חטפו אותו" (ש' 60-61)

ובהמשך (ש' 78-88) מסר כי המשיב 1 סיפר לו שהוא מכיר את האנשים שחטפו את הילד וכי **"אחמד אמר לי שהוא יחד איתם חטפו את הילד"**. עוד סיפר כי שמע מהמשיב 1 שהילד בלוד וכי המשיב 1 לא הכניס אותו לשטחים. לבסוף, בשורה 107, אף ציין לולו כי שמע מהמשיב 1 **"שהילד נחטף בשבילו"**.

כפי שניתן לראות, על פי עדותו של לולו התוודה המשיב 1 בפניו כי על אף שלא היה מעורב פיזית בביצוע החטיפה, הרי שהילד נחטף עבורו וכי פעל בצוותא חדא עם אותם אנשים נוספים, אשר חטפו את הילד בפועל. עוד עולה מתוכן השיחות בין חוסיין למשיב 1, כפי שנקלטו ישירות על ידי לולו, כי המשיב 1 היה מודע למקום החזקתו של הילד החטוף ויכול היה לשלוט בגורלו, על ידי הנחיית המחזיקים בו למסור אותו לחוסיין לצורך החזרתו להוריו. נכונות זו לא מומשה בסופו של דבר, שכן המתווכים שנפגשו עמו לא היו מסוגלים להבטיח את בטחונו של המשיב 1, אך ניתן ללמוד מדבריו שלו כי הוא זה שמשיך בחוטים ושלט למעשה בגורלו של הילד החטוף בסמוך לאחר החטיפה. עדותו של לולו מבססת אפוא באופן מובהק את דמותו של המשיב 1 כזו שעומדת ביסוד החטיפה וכמי שהפעיל אחרים לצורך מימושה, כמיוחס לו בכתב האישום. עדות זו, כאשר היא נלווית לראיות הנוספות האופפות את האירוע, דוגמת קיומו של מניע ושלל התנהגויות מפלילות מצדו של המשיב 1, מבססת לכאורה את המיוחס למשיב 1 בכתב האישום ומציבה רף ראייתי לכאורי גבוה בעניינו.

אם בכל זאת הזכרתי בפתח דברי את דבר קיומה של חולשה מסוימת בעצמת הראיות בעניינו של המשיב 1, הרי שזו מתעוררת לנוכח פערים מסוימים המצטיירים בין גרסתו של לולו לבין זו שנמסרה על ידי שניים מחבריו של המשיב 1, חוסיין עיסאוי ואימן מוסראתי, אשר הגיעו כאמור לביתו של לולו בשעות הלילה לאחר החטיפה. חוסיין הנו האדם אשר לטענת לולו היה שותפו לשיחה של המשיב 1 בבית הקפה, במהלכה השמיע חלק נכבד מאמרותיו המפלילות לגבי יכולתו לשלוט בגורל הילד החטוף, ומכאן חשיבות גרסתו.

בהודעתו, אשר חלקה הנכבד צוטט בטיעוני ב"כ המבקשת לעיל, ולא מצאתי טעם להביאו שוב, מאמת חוסיין חלק נכבד מתיאוריו של לולו. הוא מספר כי הגיע ביחד עם מוסראתי לביתו של לולו ברמאללה, בניסיון לאתר את המשיב 1, לנוכח החשד כי הוא מעורב בחטיפה ובעקבות "הבלגן" הגדול שנוצר עקב כך. חוסיין היה להוט לפגוש במשיב 1 ולשוחח עמו בנושא, ולכן פנה ללולו וביקש ממנו לארגן את המפגש. לדבריו, במהלך השעות ששהו בביתו של לולו, יצא לולו מהבית מספר פעמים ואף עמד בקשר טלפוני עם המשיב 1, אשר הבטיח שיגיע בקרוב, אך לא עשה כן. לבסוף, כך על פי דברי חוסיין, קרא לו לולו לצאת החוצה מהבית ואז והעביר לו מסר מהמשיב 1 בנוסח: "**חוסיין לך הביתה והילד החטוף יגיע אליך**" (ראו הודעת חוסיין מיום 17.7.18 בשורות 33-36, 65-71).

חוסיין מאשר אמנם כי מקורו של המסר היה במשיב 1, אך טוען כי מסר זה הועבר לו על ידי לולו, וכאשר נשאל לגבי המפגש בבית הקפה שתיאר לולו, טען כי מפגש כזה לא התקיים וכי לא פגש כלל במשיב 1 באותו לילה ברמאללה (שם, ש' 77-81). גרסתו של חוסיין מאששת אפוא את התיאור הכללי שמסר לולו לגבי אירועי אותו לילה, אך סותרת את דבריו בנוגע לנקודה מרכזית, שהרי המפגש בין חוסיין למשיב 1 בבית הקפה הוא שהוליד, לטענת לולו, חלק מאותן אמירות מפלילות שצוטטו מפיו של המשיב 1.

להשלמת התמונה תוזכר גם הודעתו של אימן מוסראתי מיום 18.7.19, אשר מתאר בשורות 41-44 כיצד ביקש לולו מחוסיין לצאת איתו רגע החוצה, וכאשר חזרו כעבור 3-4 דקות אמר לו חוסיין שאפשר לחזור ללוד וכי הילד יובא לביתו של חוסיין. מוסראתי אמנם לא ידע לומר ממי שמע חוסיין שהילד יוחזר - מהמשיב 1 או מלולו - אך התיאור שלו מתיישב יותר עם גרסת חוסיין מאשר עם גרסת לולו בדבר קיום המפגש בבית הקפה. עדויותיהם של חוסיין ומוסראתי, אינן תומכות אפוא במרכיב נקודתי, אך משמעותי, של גרסת לולו, והכוונה למפגש ולשיחה בבית הקפה, ומכאן נגזרת

החולשה המסוימת בעצמת הראיות בנושא זה.

טענות נוספות - המשיב 1:

בטרם אסכם ממצאי באשר למשיב 1 אתיחס בתמצית לטענות נוספות שעלו ולראיות נוספות הקשורות אליו בחומר החקירה. באשר לשהייתו של המשיב 1 באירפורט סיטי בעת שנגנבה באותו אזור לוחית הרישוי אשר שמשה את החוטפים, הרי שלא מצאתי בכך חיזוק של ממש לתשתית הראייתית כלפי המשיב 1. המשיב 1 מסר בחקירתו כי שהה במקום לצורך פגישה עסקית, וכי ישב עם בן שיחו בחנות גלידה סמוכה. טענתו זו נתמכת בתיאוריו של הפקח שרשם לו את דו"ח החניה, ולא נמצאה כל ראיה השוללת גרסתו או שמעידה על קשר כלשהו בינו לבין המשיבים 2-4 באותה עת. האפשרות כי מדובר בצירוף מקרים לא נשללה, ואין בסמיכות הזמן והמקום כדי להעיד בהכרח על קשר כלשהו בין מעשיו של המשיב 1 לבין אלה של יתר המשיבים.

עוד אני מוצא לנכון להדגיש כי על אף שב"כ המבקשת הפנתה לשורה ארוכה של הודעות של בני משפחה של המשיב 1, בהם ביקשה למצוא ביסוס ראייתי כלפיו, הרי בכל אותן הודעות, למעט הודעתו של לולו שנסקרה לעיל בהרחבה, אין כדי לקשור ישירות את המשיב 1 למעשים המיוחסים לו. הודעות אלה אמנם מעידות על התנהגותו החריגה והמפלילה של המשיב 1, אשר ניתק לפתע קשר עם כל בני משפחתו ונמלט לשטחי הרשות הפלשתיאית, אך ככל שמדובר בנתונים לגבי מעורבותו בחטיפה עצמה, מדובר בעדויות מפי השמועה גרידא, שוב למעט עדותו של לולו, אשר אין בכוחן לשמש לחובת המשיב 1 בהליך הנוכחי.

לבסוף, אציין כי אין אמנם חולק על כך שלא נמצאה ראיה ישירה המעידה על כך שהמשיב 1 הנחה את המשיבים האחרים לחטוף את הילד, אך ניתן לראות קשר מסוים ביניהם, כך שכל שתמצא בהמשך תשתית ראייתית הקושרת את המשיבים 2-4 למיוחס להם, יהיה בכך גם כדי חיזוק מסוים לראיות כלפי המשיב 1. כוונתי בהקשר זה, לכך שעל פי ממצאי מחקר התקשורת, וראו לעניין זה המסמך המסומן כמסמך 11 בתיק החקירה, התקשר המשיב 4 אל המשיב 1 מספר פעמים ביום החטיפה, לפני ואחרי ביצוע החטיפה. בין היתר מתועדת שיחה בשעה 13:18, בסמוך לפני תחילת פעילות החוטפים, כאשר השיחה הבאה מבוצעת בשעה 16:41, בסמוך לאחר השלמת החטיפה. לפיכך, ככל שהמשיבים 2-4 אכן ביצעו את החטיפה, העובדה כי המשיב 4 מצוי בקשר עם המשיב 1 ואף טורח להתקשר דווקא אל המשיב 1 לפני ואחרי הפעילות מקימה נדבך ראייתי נוסף כלפי המשיב.

סיכום - המשיב 1:

כתב האישום מייחס למשיב 1 עבירות של קשירת קשר לפשע ושידול לחטיפה. הודעותיו של לולו, דודו של המשיב 1, בדבר האמרות המפלילות ששמע מפיו של המשיב 1 עצמו, בעת שזה הגיע לביתו של לולו ברמאללה שעות אחדות לאחר החטיפה, קושרות את המשיב 1 באופן מובהק לעבירות המיוחסות לו בכתב האישום. לצד אמרות אלה, לפיהן בוצעה החטיפה מטעמו ולצרכיו של המשיב 1, ולפיהן היה המשיב 1 אדון לגורלו של הילד החטוף, ידע היכן הוא מוחזק ושלט בנעשה בו, עלה בידי המבקשת להציג מסכת רחבה של ראיות המחזקות אמרות אלה ומאששות אותן. מסכת זו כוללת ביסוס איתן של מניע למעשים, לנוכח הטענה בדבר חוב כספי נכבד מצדו של אביו של החטוף, וכן שורה ארוכה של התנהגויות מפלילות ומחשירות מצדו של המשיב 1. המשיב 1 אף עמד בקשר עם המשיב 4, שאחריותו הלכאורית למעשים תיבחן בהמשך, במועדים המחזקים אף הם את התשתית הראייתית כלפיו. בתשתית הראייתית הכוללת יש לפיכך

כדי לבסס לכאורה את המיוחס למשיב ולהקים סיכוי סביר להרשעה. לצד מסקנה זו, מצאתי כי קיימים חומרי חקירה אשר מציבים סימני שאלה מסוימים ביחס לחלקים חשובים בעדות המרכזית, היא עדותו של לולו. על רקע זה אני סבור כי על אף שקיימת תשתית ראייתית מספקת לצורכו של ההליך הנוכחי, לגבי המשיב 1, הרי שזו נגועה בחולשה מסוימת. אפנה כעת לדון בעניינם של המשיבים 2-4.

המשיבים 2-4 - כללי:

אין חולק כי ביום 10.7.18, בסמוך לשעה 15:58, נחטף כארים על ידי שלושה רעולי פנים, מהרחוב הסמוך לביתו בקלנסוואה, והוכנס בכוח לרכב האוונסיס, אשר נשא באותה עת את לוחיות הרישוי הגנובות. אסתפק בכך שאזכיר, בהקשר זה, כי החטיפה עצמה תועדה במצלמות אבטחה שהוצבו במקום וכי ברכב האוונסיס אותרו בדיעבד ממצאי DNA של הילד החטוף.

בנסיבות אלה, השאלה הניצבת בפני הנה האם, בהעדר ראיות ישירות לזהותם של החוטפים, יש בראיות הנסיבתיות שנאספו בתיק החקירה כדי לבסס לכאורה את זהותם של המשיבים 2-4 כשלושת החוטפים אשר ביצעו בפועל את החטיפה בקלנסוואה. מסכת נסיבתית זו כוללת איכונים של מכשירי הטלפון של המשיבים 2-4 בשעות הרלבנטיות, שחזור של נתיב נסיעת רכב האוונסיס באמצעות תיעוד מצולם ומועדי נסיעה בכביש 6, פלטי שיחות טלפון בין החשודים השונים, וממצאים פורנזיים הקושרים את המשיבים לאוונסיס ולהחזקה בו במועדים הרלבנטיים.

לאחר שנתתי דעתי למכלול הראיות, כפי שיפורטו מיד בהרחבה, אני סבור כי על אף שמדובר בראיות נסיבתיות בלבד, הרי שהמסכת הכוללת אינה מותירה מקום לספק, והמסקנה הלכאורית היחידה האפשרית העולה ממנו הנה כי המשיבים 2-4, הם ולא אחרים, ביצעו את החטיפה המתוארת בכתב האישום. אפרט ממצאי ונימוקיי.

מסלול הנסיעה של רכב האוונסיס ששימש לחטיפה:

השילוב שבין תמונות האוונסיס, כפי שנאספו על ידי מערכת הצילום המשטרתית, לבין הנתונים שהתקבלו מכביש 6, לגבי המועדים הרלבנטיים לחטיפה, חושף את התמונה הבאה:

בשעה 14:47, על פי רישומי כביש 6, חוצה הרכב את מחלף חורשים לכיוון צפון, כשהוא נושא עדיין את לוחיות הרישוי המקוריות.

בשעה 14:51, הוא חוצה את מחלף איילון לצפון, כשעליו הלוחיות המקוריות.

בשעה 15:02 מצולם הרכב, **כשעליו הלוחיות המקוריות**, נוסע דרומה, לכיוון קלנסוואה, בצומת בארותיים.

בחלוף כשעה, בשעה 16:03, דקות אחדות לאחר החטיפה, מצולם הרכב, **כשעליו הלוחיות הגנובות**, במחלף ניצני עוז לכיוון מזרח.

בשעה 16:11, על פי רישומי כביש 6, חוצה הרכב את מחלף אייל לדרום, ובשעה 16:16 את מחלף קסם לדרום, כשעליו הלוחיות הגנובות.

רישומי הנסיעה הבאים בכביש 6 של הרכבים הרלבנטיים, מתחדשים לאחר השעה 18:00, ואינם נוגעים עוד לענייננו.

מנתונים אלה ניתן להסיק בבירור את המסקנות הבאות: הרכב ששימש לחטיפה נסע בנסיעה רציפה מכיוון דרום לצפון על כביש 6 עד שהגיע לאזור קלנסוואה, בסמוך לאחר השעה 15:00. בשלב כלשהו, במהלך השעה שחלפה מאז הגעתו לאזור ועד לחטיפה בשעה 15:58, **בוצעה על ידי החוטפים פעולה של החלפת לוחיות הזיהוי של הרכב**, במסגרתה הוסרו לוחיות הזיהוי המקוריות של הרכב והותקנו הלוחיות הגנובות. עוד ניתן לקבוע, כי מיד לאחר החטיפה יצא הרכב במהירות מקלנסוואה, ועשה את דרכו חזרה דרומה על גבי כביש 6.

איכוני הטלפונים ומשמעויותיהם:

עיון במסמך העזר לביהמ"ש, אשר הוכן מטעם המבקשת ואשר מסכם את ממצאי האיכוני של מכשירי הטלפון של המשיבים 2-4 בשעות הרלבנטיות ביום החטיפה, כפי שאלה מפורטים בפלטי נתוני התקשורת שנאספו בתיק החקירה, חושף הממצאים הבאים:

בסמוך לפני השעה 14:00 ממוקמים השלושה בלוד.

בשעות 14:07-14:18 מאוכנים מכשירי הטלפון של המשיב 4 באזור קריית התעופה, ומדובר כזכור במקום ממנו נגנבו לוחיות הרישוי ששימשו בהמשך לחטיפה, בסמוך לשעה 14:20.

סביב השעה 14:30, מאוכנים כל השלושה בין צומת ברקת לצומת הכבישים 444 - 4613.

סביב השעה 14:40 מאוכנים כל השלושה בין ראש העין לבין מחלף קסם.

סביב השעה 15:00 מאוכנים כל השלושה באזור צומת בארותיים.

החלה מאותה עת ועד לשעה 16:00 לערך, מאוכנים כל השלושה באזור קלנסוואה.

דקות אחדות לאחר השעה 16:00 מאוכנים כל השלושה באזור צומת ניצני עוז.

בהמשך, החל מהשעה 16:30 לערך ועד 17:00, מאוכנים כל השלושה באזור שוהם.

עד כאן באשר לנתונים המפורטים במסמך העזר, כאשר בחינת ההתרחשויות המאוחרות יותר, וראו לעניין זה מסמך התובנות המסומן כמספר 10 בתיק החקירה, מעלה כי דרכיהם של השלושה נפרדות. המשיבים 2 ו-4 עושים את דרכם חזרה ללוד, שם הם שוהים החל מהשעה 17:30 ואילך, ואילו המשיב 3 ממשיך לשהות באזור שוהם עד השעה 18:30 לערך ובהמשך הוא מאוכן באזור בית אריה ובאזור כפר קאסם, עד לשובו ללוד לאחר 22:00.

כפי שניתן לראות קיימת התאמה משמעותית ביותר במסלולי האיכוני של המשיבים 2-4, באופן המעיד לכאורה על

שהייתם בצוותא בשעות הרלבנטיות לענייננו, החל מהשעה 14:00 לערך ועד לשעה 17:00 לערך. כאן המקום להזכיר כי אין מדובר באנשים זרים זה לזה, אלא בשלושה המכירים היטב האחד את רעהו, ואף מצויים בקשר טלפוני רציף זה עם זה (ראו למשל השיחות סביב השעה 12:00 במסמך ההתקשרויות המסומן 11 בתיק החקירה).

המסקנה לפיה שלושה אנשים המכירים זה את זה, מצויים בקשר טלפוני תדיר ונעים באותו מסלול ממש, מצויים למעשה ברכב אחד ופועלים בצוותא חדא, הנה מסקנה מתבקשת בנסיבות העניין. יתרה מכך, על פי מסמך ההתקשרויות, הרצף הקבוע של שיחות הטלפון, בין המשיבים 2 ל-3 למשל, נקטע בשעה 13:42 ומתחדש בשעה 17:05, באופן התומך אף הוא במסקנה האמורה, לפיה בשעות הללו שהו השלושה יחדיו, כך שלא נדרשו לשוחח זה עם זה בטלפון.

עוד ניתן ללמוד מנתוני האיכון את דבר קיומה של התאמה מלאה בין מיקומם של המשיבים 2-4 לבין מיקומו של רכב האוונסיס ששימש לחטיפה. על פי האיכונים נעים השלושה תחילה מכיוון דרום לצפון, מלוד לכיוון מקום החטיפה בקלאנסווה. בשעה 16:40 הם מאוכנים דרומית למחלף קסם, באופן התואם לחלוטין את המקום המשוער של האוונסיס באותה עת, בשים לב לרישומים לפיהם חצה את מחלף חורשים לצפון בשעה 14:47 ואת מחלף אייל לצפון בשעה 14:51. בהמשך, סביב השעה 15:00 מאוכנים כל השלושה באזור צומת בארותיים, כאשר באותה עת ממש (15:02) מצולמת האוונסיס באותו מקום ממש. לאחר מכן, עד לשעה 16:00 לערך, מאוכנים כל השלושה באזור קלנסווה, ודקות אחדות לאחר מכן באזור צומת ניצני עוז, באופן שתואם במדויק את קורות האוונסיס, המצולמת נוסעת מזרחה בניצני עוז בשעה 16:02. מיקומם של המשיבים בהמשך באזור שוהם תואמת אף היא את מסלול הנסיעה דרומה ואת לוחות הזמנים של מעבר האוונסיס דרך מחלף אייל וקסם דרומה.

ההתאמות המלאות בלוחות הזמנים באשר למקום הימצאו של כל אחד מהמשיבים 2-4 ובאשר למיקומו של האוונסיס באותה עת, אינו מותיר מקום רב לספק בנוגע למסקנה כי במועדים הרלבנטיים היו אלה המשיבים 2-4 אשר שהו ברכב האוונסיס והיו שותפים לחטיפתו של כארים. ככל שבלב הקורא מצוי עדיין בכל זאת ספק כלשהו, הרי שהממצאים הפורנזיים שנמצאו על גבי האוונסיס, ואשר קושרים כל אחד מהמשיבים 2-4 לרכב, ובמידה רבה אף לשהייתם בו במועדים הרלבנטיים לחטיפה, יסירו במהרה כל ספק שכזה, לפחות בשלב לכאורי זה של הדיון.

הממצאים הפורנזיים ומשמעויותיהם:

טביעות האצבע של כל אחד מהמשיבים 2-4 נמצאו על ידי אנשי המז"פ במקומות שונים על גבי רכב האוונסיס ששימש לחטיפה, זאת לצד טביעות אצבע וממצאי DNA של חשודים נוספים, אשר נגדם לא הוגש בסופו של יום כתב אישום. ככל שמדובר במשיב 2, אין בעצם העובדה שנתגלו באוונסיס טביעות אצבע שלו כדי להעיד על מעורבותו בחטיפה, שכן אין מחלוקת על כך שמדובר ברכב שהושכר על ידו לשימוש שלו, ולשימושם של אחרים, כך לטענתו לפחות.

באשר למשיבים 3 ו-4, לעומת זאת, הרי שעצם הימצאות טביעות האצבע שלהם על גבי הרכב, ובאשר למשיב 4 מדובר גם בממצאי DNA שלו, שאותו במושב האחורי השמאלי של האוונסיס, מחזקת במידת מה את התשתית הראייתית נגדם, וזאת בהעדר הסבר משכנע להימצאות תמימה של אותם ממצאים ברכב, הימצאות שאינה קשורה לאירועי החטיפה. כאשר הוטחו בהם ממצאים אלה, העלו אמנם המשיבים 3 ו-4 את האפשרות כי עלו על הרכב במועד כלשהו

כטרמפיסטים, אך לא עלה בידם לשחזר סיטואציה ספציפית כלשהי בה נסעו ברכב הנ"ל, ובהתחשב בפרק הזמן בו החזיק המשיב 2 ברכב מאז הושכר על ידו, ניתן היה לצפות כי יוכלו לספק הסבר משכנע ומפורט יותר לאופן בו הותירו את חותמם על הרכב.

אם בכך היו מסתכמים פני הדברים, הרי אולי לא היה מקום לייחס משקל כה רב לנתונים הפורנזיים, אלא שמיקומם של חלק מהממצאים, ובעיקר אלו המתייחסים למשיבים 2 ו-4, מחזק באופן משמעותי ביותר את עצמת הראיות שנאספו כלפי המשיבים 2-4, וקושר אותם ישירות לרכב האוונסיס בשעות הרלבנטיות לביצוע החטיפה.

באשר למשיב 2 מדובר על כך שממצאי DNA שלו נמצאו על גבי אחד משני הברגים ששימשו לחיבור לוחית הזיהוי האחורית של האוונסיס ולכך שטביעות אצבעותיו נמצאו, בין היתר, על החלק האחורי של לוחית הזיהוי המקורית האחורית של הרכב ועל גבי דלת תא המטען בסמוך למיקום לוחית הזיהוי האחורית (ראו מיקומה של טביעה מס' 16 בתצלום מס' 6 - נספח לאחד מדו"חות מז"פ - מסומן 45 בתיק החקירה).

מיקומם של ממצאי ה-DNA וטביעות האצבע הנ"ל קושר באופן מובהק את המשיב 2 לאקט של החלפת לוחית הזיהוי, אקט אשר התבצע כזכור במהלך פרק הזמן הקצר שבין השעה 15:02, אז נצפה האוונסיס בצומת בארתיים, עושה את דרכו לכיוון קלנסוואה כשעליו הלוחיות המקוריות, לבין השעה 15:58 לערך, אז התרחשה החטיפה כשעל הרכב הלוחיות הגנובות. טענת ב"כ המשיב 2 לפיה ייתכן כי מקורן של טביעות האצבע המפלילות הנו בהחלפה חוזרת של לוחית הזיהוי, כשהבחין להפתעתו בלוחית המקורית מונחת בתא המטען, הנה בגדר ספקולציה נטולת כל בסיס ראיתי, ואם היה לה יסוד כלשהו מצופה היה כי המשיב 2 ימסור אותה כאשר עומת עם הנתונים המפלילים במהלך חקירותיו במשטרה.

באופן דומה, אם כי מעט פחות מובהק, נקשר גם המשיב 4 לפעילות זו של החלפת הלוחיות, שכן טביעות אצבעותיו התגלו אף הם על גבי דלת תא המטען של האוונסיס, בסמוך ללוחית הזיהוי האחורית (ראו טביעה 17 באותו תצלום מס' 6). מיקום זה של טביעות האצבע אינו עולה בקנה אחד עם טענתו בדבר נסיעה אקראית ברכב כטרמפיסט, ומעיד לכאורה על מעורבותו של המשיב 4 בפעילות החלפת הלוחיות.

הממצאים הפורנזיים שנאספו מחזקים אפוא בצורה משמעותית ביותר את מערכת הראיות הנסיבתית הקושרת את המשיבים 2-4 למיוחס להם. אמנם קיים שוני בין המשיבים השונים בנוגע לעצמת ההפללה שבראיות הפורנזיות, במדרג יורד שבראשו המשיב 2, אחריו המשיב 4 ולבסוף המשיב 3, אך ראוי לזכור כי נתונים אלה אינם עומדים לבדם. הממצאים הפורנזיים, הקושרים את שלושת המשיבים לרכב ולהחלפת הלוחיות, מצטרפים לראיות הנוספות אשר העידו על שהייתם המשותפת של שלושת המשיבים בשעות הרלבנטיות ועל שהייתם באותה עת ברכב האוונסיס, כך שהראיות הפורנזיות אך מעניקות את החותם האחרון לגבי שלושת המשיבים ומעידות באופן מובהק על מעורבותם בחטיפה.

אם אסכם הממצאים עד כאן, הרי כפי שטענה ב"כ המבקשת, מעיד השילוב שבין האיכונים הטלפוניים, מיקומי האוונסיס, שיחות הטלפון והממצאים הפורנזיים, על נסיעתם המשותפת של המשיבים 2-4 באוונסיס. השלושה יצאו

מאזור לוד בסמוך לפני השעה 14:00, עברו דרך אזור איירפורט סיטי, שם גנבו את לוחיות הרישוי, והמשיכו בדרכם צפונה עד לקלנסוואה, אליה הגיעו מספר דקות לאחר השעה 15:00. בפרק הזמן שחלף עד לביצוע החטיפה, החליפו את לוחיות הרישוי, ולאחר השלמת החטיפה נעו דרומה, עד שדרכיהם נפרדו באזור שוהם, מעט לאחר השעה 17:00. הראיות אמנם נסיבתיות גרידא, אך התמונה הלכאורית המצטיירת משילובן זו בזו ברורה, חד משמעית, ואינה מותירה מקום לספק.

מעבר לדרוש יצוין כי לגבי כל אחד מהמשיבים 2-4 נדבכים ראייתיים נוספים, התומכים במסקנות שהוצגו לעיל. כך למשל, שמר כל אחד מהם על זכות השתיקה, כאשר עומת עם הראיות המפלילות אותו, ולא סיפק הסברים כלשהם שבכוחם להפחית מעוצמת הראיות כלפיו. באשר למשיבים 2 ו-3, יש לציין בהקשר הנוכחי גם את ממצאי האזנות הסתר, לגבי השיחות המחשידות ביניהם, כמפורט בטיעוני ב"כ המבקשת שהובאו לעיל, ובעניינו של המשיב 2 ראוי גם להזכיר את היעלמותו למשך שבועיים ימים לאחר החטיפה, על אף שידע היטב כי המשטרה מחפשת אחריו, את נסיבות מעצרו כפי שהן עולות מדו"חות הפעולה ואת הגרסה הבלתי אמינה שמסר בדבר היעדר כל זיכרון אודות קורותיו באותם שבועיים ימים. כל אלה מובאים, כאמור, מעבר לדרוש, שכן די במסכת הנסיבות הראייתיות שפורטה על מנת להצביע בביטחון על אחריותם של המשיבים 2-4 לחטיפה, ולהקים כלפיהם ראיות לכאורה בעצמה גבוהה ביותר. בטרם סיום וסיכום, אתייחס בקצרה גם לטענות העיקריות שהועלו מטעם ב"כ המשיבים כלפי התשתית הראייתית, ואשר טרם זכו להתייחסות.

טענות ב"כ המשיבים 2-4 כלפי התשתית הראייתית:

הודעות כארים - הילד החטוף:

ב"כ המשיבים הקדישו בטיעוניהם בכתב ובעל פה משקל רב לגרסאות שמסר כארים בחקירותיו, בהם מסר לכאורה פרטים מדויקים אודות המקומות בהם שהה עם חוטפיו, כגון מסעדות ובתי שונים, וכן אודות שמות החוטפים, כפי ששמע מפיהם: מחמד זבארקה, תייסיר זבארגה, סייד ומנסור. כארים אף מסוגל לכאורה לתאר את חלקו של כל אחד ואחד מן המעורבים, ועל אף ששהה לצידם פרקי זמן ארוכים, כשתווי פניהם וגופם חשופים לפניו, לא זיהה במהלך החקירה אף אחד מהמשיבים 2-4 כמעורבים בחטיפה. התיאורים שמסר, השמות ששמע והדמויות שפגש, כל אלה אינם תואמים את המסקנות אותן מבקשת התביעה להסיק מחומרי החקירה שנאספו, ושוללים, כך על פי הטענה, את הסברה כי המשיבים 2-4 הם שביצעו את החטיפה.

בתגובה לטענות אלו, אשר נדמות בעלות משקל, מבקשת התביעה מבית המשפט לאמץ את המסקנות הנגזרות ממסכת הראיות הנסיבתיות האובייקטיביות שנאספה ואשר מפלילה את המשיבים ברמת וודאות גבוהה, ולהעדיפה על עדות ילד חטוף רך בשנים, שיכול ויתבלבל במסלול החטיפה או בצבע הריפוד ברכב. עמדה זו של המבקשת אכן נדמית משכנעת. כפי שהובהר לעיל בהרחבה, מסכת הראיות הנסיבתית שהוצגה קושרת את המשיבים באופן וודאי לחטיפה, ולא ניתן להעלות על הדעת הסבר חלופי לשילוב שבין מכלול הראיות שהוצגו. על רקע זה האפשרות כי בשל גילו הצעיר, כשש וחצי שנים בלבד, לא עלה בידו של כארים למסור בהודעותיו גרסה אשר משקפת באופן אותנטי את שחוה באותם ימים, מצטיירת כסבירה, וככזו העולה בקנה אחד עם גילו הצעיר ומצב הדחק בו היה נתון.

מעבר לדרוש יוצע בכל זאת, בזהירות המתבקשת, הסבר אפשרי אחר, אשר לא עלה בטיעוני הצדדים ואשר מיישב במידה רבה בין התשתית הראייתית לחובת המשיבים לבין תיאוריו של כארים. כפי שניתן ללמוד מהחומר שהוצג עד כה, פעילותם המשותפת של שלושת החוטפים הסתיימה בסמוך לשעה 17:00 באזור שוהם, אז נפרדו דרכיהם, כשעה בלבד לאחר ביצוע החטיפה. מדובר אפוא בפרק זמן קצר ביותר בו שהה כארים במחיצתם של שלושת החוטפים, אשר היו באותה עת רעולי פנים, באופן שלא אפשר את זיהוים. לאחר השעה 17:00 התפצלו כאמור דרכיהם של שלושת החוטפים, והדעת נותנת כי בסמוך לאותה עת נמסר הילד החטוף לידיהם של אחרים אשר החזיקו בו 3 ימים נוספים, בטרם הוחזר על ידי המתווכים לידי הוריו.

בנסיבות אלה ניתן להניח ברמת וודאות גבוהה, כי עיקר תיאוריו של כארים לגבי החוויות שחווה בימים בהם הוחזק על ידי החוטפים, מתייחסים לפרק הזמן שלאחר השעה הראשונה לחטיפה, ולאירועים ולאנשים שהיו סביבו בפרקי זמן מאוחרים יותר. כארים אמנם סבר כי שלושת החוטפים המקוריים הם אלה שהשגחו עליו לאורך כל הימים בהם הוחזק הרחק מביתו, אך בהקשר זה בהחלט ייתכן כי שגה, וכי שלושת החוטפים המקוריים, רעולי הפנים, מסרוהו לידי אחרים ועזבו את המקום, מבלי שיכול היה לזהותם, ומכאן גם כישלון ניסיונות הזיהוי של המשיבים 2-4 במהלך החקירה המשטרתית. מכל מקום, יהיה ההסבר לפער שבין תיאורי כארים לממצאים שהובאו לעיל אשר יהיה, אין בדבריו של כארים כדי לקעקע את התשתית הראייתית שפורטה, אשר מעוגנת היטב במסכת הדוקה של ראיות אובייקטיביות אשר מובילות למסקנה אפשרית אחת ויחידה בדבר אחריותם של המשיבים 2-4 לחטיפה.

אי התאמות בין האיכונים לאחר השעה 17:30:

ב"כ המשיבים 3-4 התייחס בהרחבה בטיעונו למה שנראה בעיניו כסתירות ואי התאמות בממצאי האיכונים, המעידים על העדר התאמה בין מיקום רכב האוונסיס לבין מיקום המשיבים ועל כך שהמשיבים כלל לא שהו זה במחיצתו של זה. אלא שעיון בטיעונו המפורטים של ב"כ המשיבים 3-4 בהקשר זה מגלה כי הוא מתייחס לשעות מאוחרות בהרבה לשעת החטיפה.

כפי שהובהר לעיל, המסע המשותף של המשיבים 2-4 באוונסיס ששימש לחטיפה, מסתיים בסמוך לאחר השעה 17:00 באזור שוהם. לפיכך, העובדה כי המשיבים 2 ו-4 מאוכנים בהמשך בלוד, במקום שונה זה מזה, ומרוחק ממקום הימצאו של המשיב 3, כמו גם העובדה כי לאחר השעה 18:00, מתועדות נסיעות בכביש 6, במיקומים שונים ממיקומם של המשיבים, הן של רכב הנושא את לוחיות הזיהוי המקוריות והן של רכב ועליו הלוחיות הגנובות, אינם פוגמים כהוא זה במשקלן של הראיות הנוגעות למועדים הרלבנטיים לחטיפה.

לוחות הזמנים - האיכון בסמוך לכפר קאסם:

ב"כ המשיב 2 נתן דגש רב בטיעונו למשמעות איכונם של המשיבים בשעות 14:39 - 14:40 בסמוך למחלף קסם, וזאת כרבע שעה בלבד לאחר פירוק וגניבת לוחיות הזיהוי הגנובות, על פי תיעוד מצלמות האבטחה באיירפורט סיטי. על פי הטענה, לא ניתן כלל להגיע בתוך פרק זמן כה קצר מאירפורט סיטי לאזור מחלף קסם, לנוכח המרחק הניכר בין מקומות אלה. בחינת טענה שובת לב זו אינה מובילה לטעמי לפגיעה כלשהי במשקל הראיות שהוצגו מטעם המבקשת. ראשית יאמר כי בדיקה מהירה באפליקציית המפות של גוגל מגלה כי המרחק מאירפורט סיטי ועד מחלף קסם הנו

כעשרים ק"מ בלבד, ובנסיעה על כביש מהיר בעומס תנועה רגיל, דומה כי ניתן לעבור מרחק זה בלוח הזמנים המדובר. יתרה מכך, האיכון הטלפוני המדובר אינו מצביע על מיקום מדויק של הרכב, אלא על זהות ומיקום האנטנה בה נקלטה הפעילות התקשורתית שביצעו המשיבים, ובהחלט יתכן כי בפועל היו הם ממוקמים מספר קילומטרים דרומית למחלף קסם בעת שאוכנו, קרובים יותר לאיירפורט סיטי מהמחלף עצמו. ראוי להזכיר בהקשר זה כי כעשר דקות עובר לאיכון באזור מחלף קסם קיים איכון של השלושה בין צומת ברקת לבין צומת כבישים 444 - 4613, ומדובר במיקום ביניים התואם את מסלול הנסיעה מאירפורט סיטי לכיוון מחלף קסם, המצוי קילומטרים ספורים צפונית לאירפורט סיטי, מרחק דקות נסיעה ספורות ממקום גניבת הלוחיות, כך שלוחות הזמנים משתלבים היטב ואין בהם קושי מיוחד.

טענות בדבר חשודים נוספים שלא הועמדו לדין:

ב"כ המשיבים הפנו לעובדה כי ברכב האוונסיס ששימש לחטיפה נמצאו טביעות אצבע וממצאי DNA של אנשים נוספים זולת המשיבים. יתרה מכך, בעת שנתפס רכב האוונסיס לאחר החטיפה, שהו בו שניים אחרים: סוהיב אבו גאנם, שאף היה מעורב בשכירת הרכב ועלאא אלסוח. אף על פי כן, הועמדו לדין רק המשיבים 2-4 ואילו האחרים שוחררו ללא תנאי.

עיון בחומרי החקירה שנאספו אכן מקים חשד ממשי כי בחטיפה היו מעורבים גורמים נוספים, ובתוכם גם שני החשודים שנעצרו כשרכב האוונסיס ברשותם. ראוי להצביע בהקשר זה גם על ממצאי חקירת התקשורת, אשר העידה על קשר טלפוני הדוק בין המשיבים כולם לבין אותם שניים, במיוחד עלאא אלסוח. כמו כן, ברי כי החוטפים זכו לסיוע נוסף, הן בהחזקת הילד החטוף לאורך אותם 3 ימים וכן בטשטוש עקבות הרכבים ששימשו אותם.

מבלי לגרוע בתוקפן של קביעות אלה, ומעוצמת החשדות כלפי החשודים הנוספים שאותרו, ברי כי המסכת הראייתית לגביהם שונה בתכלית מזו שנאספה בעניינם של המשיבים 2-4. בעניינם של המשיבים נאספה מסכת ראייתית נסיבתית המורכבת ממספר מקורות בלתי תלויים, אשר שילובם זה בזה מעיד בהכרח על כך שביצעו את החטיפה גופה. לגבי חשודים אחרים דוגמת אלסוח ואבו גאנם, מתעוררים אמנם חשדות כבדי משקל, אך אין כל ראיה של ממש אשר יוצקת את אותם חשדות לכדי תמונה ברורה וניתנת להוכחה של מעורבות אקטיבית בתכנון ובביצוע החטיפה. לפיכך, אין בקיומם של חשדות כלפי מעורבים נוספים כדי לפגום בתשתית הראייתית שנאספה נגד המשיבים 2-4 או כדי להקים להם טענה בדבר אכיפה בררנית.

סיכום הממצאים:

כפי שהובהר לעיל בהרחבה, עלה בידי המבקשת לבסס לכאורה את המיוחס בכתב האישום לגבי כל ארבעת המשיבים. מסכת הראיות לגבי המשיב 1 שונה בתכלית מזו של האחרים, ומבוססת במידה רבה על גרסת דודו, מוחמד לולו, הנגועה בחולשה מסוימת, שאין בה כדי לאיין התשתית הראייתית הלכאורית. לצד הראיה הישירה שבגרסת הדוד הוצגו ראיות תומכות בדמות מניע מוצק למעשים, כמו גם שלל התנהגויות מפלילות ומחשדות מצידו של המשיב 1. באשר למשיבים 2-4, הרי שהמסכת הראייתית כלפיהם נסמכת בעיקר על ראיות נסיבתיות, אך מדובר בשילוב בין מספר מערכות נפרדות ובלתי תלויות של ראיות אובייקטיביות, באופן היוצר תמונה ברורה וחד משמעית הקושרת אותם למיוחס להם. לפיכך, לגביהם, התשתית הראייתית הלכאורית איתנה ביותר.

ניתנה היום, כ"ד אדר ב' תשע"ט, 31 מרץ 2019, במעמד
הצדדים.